CASA TACERII

VERONICA GURAU

APOCALIPSA SFÂNTULUI IOAN

CAP. I.

1. Descoperirea lui Iisus Hristos pe care i-a dat-o Dumnezeu - ca sã arate robilor sãi cele ce trebuie sã se petreacã în curând, - iar El, prin trimiterea îngerului sãu a destãinuit-o robului sãu Ioan.

2. Care a mãrturisit cuvântul lui Dumnezeu si mãrturia lui Iisus Hristos toate câte a vãzut.

3. Fericit este cel ce citeste si cei ce ascultã cuvântul acestei proorocii si pãstreazã cele scrise în aceasta! Cãci vremea este aproape.

4. Ioan celor sapte Biserici care sunt în Asia: har vouã si pace de la Cel ce este si Cel ce era si Cel ce vine si de la cele sapte duhuri, care sunt înaintea scaunului lui.

5. SI DE LA IISUS HRISTOS, MARTORUL CEL CREDINCIOS, CEL INTÂI NÃSCUT DIN MORTI SI DOMNUL IMPARATILOR PAMÂNTULUI. LUI, CARE NE IUBESTE SI NE-A DEZLEGAT PE NOI DIN PÃCATELE NOASTRE, PRIN SÂNGELE SÃU,

6. SI NE-A FÃCUT PE NOI ÎMPÃRÃTIE - PREOTII LUI DUMNEZEU SI TATALUI SÃU - LUI FIE SLAVA SI PUTEREA ÎN VECII VECILOR. AMIN!

7. Iatã, El vine cu norii si ORICE OCHI ÎL VA VEDEA SI-L VOR VEDEA SI CEI CE L-AU ÎMPUNS SI SE VOR JELI DIN PRICINA LUI, TOATE SEMETIILE PAMÂNTULUI. ASA, AMIN!

8. Eu sunt alfa si omega, zice Domnul Dumnezeu, Cel ce este, cel ce era si Cel ce vine, Atottiitorul. 16. In mâna Lui cea dreaptã avea sapte stele; si din gura lui iesea o sabie ascutitã cu douã tãisuri, iar fata Lui era ca soarele, când strãluceste în puterea lui.

17. Si când L-am vãzut am cãzut la picioarele Lui ca un mort. Si El a pus mâna dreaptã peste mine, zicând: Nu te teme! Eu sunt Cel dintâi si Cel de pe urmã,

18. Si Cel ce sunt viu. Am fost mort, iatã sunt viu în vecii vecilor si am cheile mortii si ale iadului,

19. Scrie deci, cele ce ai vãzut si cele ce sunt si cele ce au sã fie dupã acestea,

20. TAINA CELOR SAPTE STELE, pe care le-ai vãzut în drepta Mea si a celor sapte sfesnice de aur: CELE SAPTE STELE SUNT ÎNGERII CELOR SAPTE BISERICI iar sfesnicele cele sapte sunt sapte biserici.

CAP. II

27. Si le voi pãstori pe ele cu toiag de fier si ca pe vasele olarului le voi sfãrâma, precum si Eu am luat putere de la Tatãl Meu,

28. Si îi voi da lui steaua cea de dimineatã,

29. Cine are urechi sã audã ceea ce zice duhul Bisericilor.

CAP. III

3. Drept aceea, adu-ti aminte cum ai primit si ai auzit si pãstreazã si te pocãieste.

Iar de nu vei priveghea, voi veni ca un FUR si NU VEI STI ÎN CARE CEAS VOI VENI ASUPRA TA.

5. Cel ce biruieste va fi astfel îmbrãcat în vesminte albe si nu voi sterge deloc numele lui din cartea vietii si voi mãrturisi numele lui înaintea Pãrintelui Meu si înaintea Îngerilor lui.

10. Pentru cã ai pãzit cuvântul rãbdãrii Mele si Eu te voi pãzi pe tine de ceasul ispitei ce va sã vinã peste toatã lumea ca sã încerce pe cei ce locuiesc pe pãmânt.

11. Vin curând; tine ce ai, ca nimeni sã nu ia cununa ta,

12. Pe cel ce biruieste îl voi face stâlp în templu Dumnezeului Meu si afarã nu va mai iesi si voi scrie pe el numele Dumnezeului Meu si numele cetãtii Dumnezeului Meu al noului Ierusalim (gândire), care se pogoarã din Cer, de la Dumnezeul Meu si numele Meu Cel nou.

18. Te sfãtuiesc sã cumperi de la Mine aur lãmurit în foc, ca sã te îmbogãtesti si vesminte albe ca sã te îmbraci si sã nu dea pe fatã rusinea goliciunii tale, si alifie de ochi ca sãti ungi ochii si sã vezi.

19. Eu pe câti îi iubesc îi mustru si-i pedepsesc; sârguieste dar si te pocãieste.

20. Iatã stau la usã si bat; de va auzi cineva glasul Meu si va deschide usa, voi intra la el si voi cina cu el si el cu Mine.

21. Celui ce biruieste îi voi da sã sadã cu Mine în scaunul Meu, precum si Eu am biruit si am sezut cu Tatãl Meu în scaunul Lui.

22. Cine are urechi sã audã ceea ce Duhul zice Bisericilor.

CAP. X.

1. Si am vãzut alt înger puternic pogorându-se din Cer, învãluit într-un nor si pe capul lui era curcubeul iar fata lui strãlucea ca soarele si picioarele lui erau ca stâlpi de foc.

2. Si în mânã avea o carte micã deschisã. Si a pus piciorul Lui cel drept pe mare iar pe cel stâng pe pãmânt,

3. Si a strigat cu glas puternic, precum rãcneste leul. IAR CIND A STRIGAT, CELE SAPTE TUNETE AU SLOBOZIT GLASURILE LOR,

4. Si când au vorbit cele sapte tunete, voiam sã scriu, dar am auzit o voce care zicea din Cer: Pecetluieste cele ce au spus cele sapte tunete si nu le scrie,

8. Iar glasul din Cer pe care îl auzisem, iarãsi a vorbit cu mine si a zis: Mergi de ia cartea cea deschisã din mâna îngerului care stã pe mare si pe pãmânt.

10. Atunci am luat cartea din mâna îngerului si am mâncat-o (prin tot ce se scrie în pagina Maicii Domnului de pe internet vi se redã aceastã carte); si era în gura mea dulce ca mierea dar, dupã ce-am mâncat-o pântecele meu s-a amãrât.

11. Si apoi mi-a zis: TU TREBUIE SÃ PROOROCESTI ÎNCÃ ODATÃ LA POPOARE SI LA NEAMURI SI LA LIMBI SI LA MULTI ÎMPÃRATI.

18. Si pãgânii s-au mâniat, dar a venit mânia Ta si vremea celor morti ca sã fie judecati si sã rãsplãtesti pe robii Tãi, pe prooroci si pe sfinti si pe cei ce se tem de numele Tãu si pe cei mici si pe cei mari, si sã prãpãdesti pe cei ce prãpãdesc pãmântul,

19. Si s-a deschis templul lui Dumnezeu, Cel din Cer si s-a vãzut în templu chivotul legãmântului Sãu si au fost fulgere si vuiete si tunete si cutremur si grindinã mare.

CAP. XII.

1. Si s-a arãtat în Cer un semn mare: o femeie învesmântatã cu soarele si luna era sub picioarele ei si pe cap purta cununã din 12 stele (scaunul de Judecatã VLADIMIRESTIUL),

2. Si era însãrcinatã si striga, chinuindu-se si muncindu-se ca sã nascã,

5. Si a nãscut un copil de parte bãrbãteascã si el avea sã pãstoreascã toate neamurile cu toiag de fier. Si copilul ei fu rãpit la Dumnezeu si la tronul Lui,

6. Iar femeia a fugit în pustie unde are loc gãtit de Dumnezeu (România, localitatea Tudor Vladimirescu) ca s-o hrãneascã pe ea acolo 1260 de zile.

7. Si s-a fãcut rãzboi în Cer: Mihail si îngerii lui au pornit rãzboi cu balaurul. Iar balaurul si îngerii lui au stat în luptã,

8. Dar acestia n-au izbutit nici nu s-a mai gãsit pentru ei loc în Cer.

9. Si aruncat a fost balaurul cel mare, sarpele cel de demult (ateismul, necredinta, fariseismul si minciuna), cel ce însealã toatã lumea aruncat a fost pe pãmânt si îngerii lui aruncati au fost cu el,

10. Si am auzit glas mare în Cer zicând: ACUM S-A FÃCUT MÂNTUIREA si puterea si împãrãtia Dumnezeului nostru si stãpânirea Hristosului Sãu, cãci aruncat a fost pârâsul fratilor nostri, cel ce îi pâra pe ei înaintea Dumnezeului nostru, ziua si noaptea.

11. Si ei l-au biruit prin sângele Mielului si prin cuvântul mãrturiei lor si nu si-au iubit viata lor pânã la moarte,

12. Pentru aceasta, bucurati-vã ceruri si cei ce locuiti în acestea. Vai însã pãmântule si mare, fiindcã diavolul a coborât având mânie mare, CÃ STIE CÃ TIMPUL LUI E SCURT,

13. Iar când a vãzut balaurul cã a fost aruncat pe pãmânt, a prigonit pe femeia care nãscuse pruncul,

14. Dar femeii i s-a dat cele douã aripi ale marelui vultur (întelepciunea) ca sã zboare în pustie la locul ei (Vladimiresti) unde e hrãnitã acolo o vreme si vremuri si jumãtate de vreme, departe de fata sarpelui,

15. Atunci sarpele a aruncat din gura lui, dupã femeie apa (învãtãtura lui satanicã) ca un râu ca s-o ia râul,

16. Si pãmântul ia venit femeii într-ajutor, cãci pãmântul si-a deschis gura sa si a înghitit râul pe care îl aruncase balaurul din gurã,

17. Si balaurul s-a aprins de mânie asupra femeii si s-a pornit sã facã rãzboi cu ceilalti (cei care înteleg si sustin învãtãtura si întelepciunea ei) din semetia ei care pãzesc poruncile lui Dumnezeu si tin mãrturia lui Iisus.

18. Si a stat pe nisipul mãrii.

CASA TÃCERII

INTRODUCERE

Tot ce voi arãta acum, nu-i altceva decât ceea ce am citit pe fila lãuntricã a eului meu si ceea ce am cules pe parcursul cãlãtoriei din viata mea, din momentele intuitive din cercurile intime familiare si din preajma amicilor mei.

Nu mã voi cruta, nici lãuda si sper sã nu se simtã nimeni jignit de mine.

De fapt numai cel atins si îmbrãcat în haina trufiei, poate sã se simtã tulburat de vre-o expresie potrivitã lui.

Eu din tot sufletul doresc tuturor folos si zbor usor.

Veronica

Bucuresti 1982

Din casa tãcerii, biserica lãuntricã din inima noastrã, auzim în nenumãrate rînduri soapte minunate, dacã nu-i închidem usa si hoinãrim departe de ea.

În tãcerea ei nu-i tristete ci complectare spre frumos, spre mai bine. Acest templu minunat detine forte bazate pe sublime principii si, cel mai înalt este perfectiunea în toate domeniile.

Ca sã locuim în aceasta trebuie sã fim încãrcati cu forte necesare ale perfectiunii, prin prezenta baie a înlãntuirii spirituale, prin care ne încãrcãm cu o energie necesarã potrivit nivelului templului.

În Casa Tãcerii implorãm forta infinitãtii si primim luciditate si gînduri folositoare pentru noi si cei ce le vor citi pe cele lãsate prin noi.

Dacã ne unim mai multi în Casa Tãcerii si emitem toti acelasi curent iluminat din atmosfera superioarã divinã, ne încãrcãm cu acelasi fluid (har) care actioneazã si acumuleazã energie ca un acumulator, dacã toate ne punem aceleasi scopuri sincere.

Dacã nu simtim toti în fiinta noastrã vibrînd lumina fortei infinitã, întunecãm aura Casei Tãcerii, ceea ce ne daunã nouã si celor din jur.

În dulcea singurãtate lãuntricã te concentrezi si în umbra dorintelor eliberezi dorinta din cãtusele gîndurilor care norii lor grei le buimãcesc.

Stãruinta prin perfectiune este singura cale prin care primesti puteri si inspiratii promte. Innobileazã si transformã viata într-o bucurie a realizãrilor ce ne depãsesc.

Fiecare primeste din Casa Tãcerii în raport cu cît poate da el altora, fãcîndu-l fericit. Constiinta purificã, transmite desãvîrsirea darurilor spre nemãrginitul bine.

Forta împletitã cu modestie este însotitã de dorinta ca întelepciunea supremã sã dea darul desãvîrsirii. Toate actiunile noastre actioneazã dacã sînt fãcute cu toatã fiinta iubirii si însoteste prin manifestãri faptele.

Faptele fãcute vibreazã si contribuie la temelia Casei Tãcerii al cãrui climat îl cunoaste lucrãtorul.

Toate izvorãsc si se înmultesc transformîndu-se în dorinta faptelor bune, prin care te reprezintã în Casa Tãcerii.

ALEGETI PRIETENII

Este bine a nu avea relatii cu oameni care trãiesc fãrã nici un tel, deoarece curentii lor mentali negativi ne izoleazã de tot cei frumos si înãltãtor. Sã iubim pe toti oamenii dar sã acordãm încredere cu prudentã.

Obiceiurile urîte se dezrãdãcineazã cu greu .

Cel mai dãunãtor, pentru a spori în cele bune este sã locuiesti cu un om cu o dezvoltare mentalã inferioarã .

Ti-l faci cel mai aprig dusman, pentru cã neîntelegîndu-te din invidie se dezvoltã urîtenia, care ne supune indispozitiilor si devenim bolnavi deabinelea.

Voia bunã si veselia cuminte te înfloreste si-ti dã aripi cã ai tot zbura fãrã oprire.

Aura ce o avem stabileste climatul fiecãruia în viatã si societate. Nu vorbele sau tãcerea trezesc pe cei din jurul nostru ci ceea ce gîndim ne facem simpatici sau antipatici.

Trebuie sã ne cercetãm cauza antipatiei noastre fatã de cineva, cã aceasta este cauza unei forte nefavorabile (negative) care urãste zidurile si temelia binelui.

Cine trãieste în adevãr aduce în cel mai scurt timp rezultate benefice ce revarsã peste tot fericirea.

Existã forte negative dinafarã care prin ura lor ridicã ziduri si munti de urã pe temelia binelui.

Ura îti macinã sufletul si sãnãtatea precum rugina fierul si te scoate din rîndul oamenilor slujindu-te.

Oamenii care sînt animati de dorinti nobile îsi tin viata în mãnusi de aur.

Mîinile lor sînt conduse de o minte dinamicã, ce sãlãsluieste în lumina care dirijeazã totul fãrã gres. Numai prin efort cinstit distrugem falsul din conceptia noastrã si trãim pentru altii cãpãtând aripi de vultur.

Viata ascunde multe posibilitãti; de aceea trebuie sã fim mereu pregãtiti pentru a receptiona undele din sferele înalte ce ne învatã sã cunoastem adevãratele valori, sã ne dãm mereu silinta de a fi veseli cãci astfel nu lãsãm sã pãtrundã în suflet si în trup otrava, transmitând-o si amicilor din jur.

Veselia transformã pe oameni într-o sferã de care toti avem nevoie.

Mânia si ura ne urâtesc si actioneazã asupra noastrã, strecurându-ne otrava în sânge si ne înrãutãteste viata.

Microbul geloziei ne opreste respiratia pânã la sufocare si ne împinge chiar pânã la crimã. Câte nenorociri sau putut vedea de la aceastã boalã care se cuibãreste aproape în toti oamenii...

RELATII INTUITIVE

Asa cum nu ne cunoastem comorile pãmântului ce le detine în pântecele sãu, iar dibãcia noastrã neputând pãtrunde rãmânem sãraci, tot asa si cu noi, necunoscându-ne rãmânem singuri, ne închidem cãrãrile ce duc spre sublim.

Am observat cã ceea ce visãm ziua cu gândul sau noaptea în somn se transformã în realitate cu usurintã dacã participãm cu fiinta noastrã.

Ce miracol mai este si creerul care ascunde nebãnuite secrete si forte în laboratorul sãu. Prin visarte ne pregãtim un viitor fericit sau un dezastru. Puterea gândului poate actiona la sute si mii de kilometri.

Fãrã a mã trufi, mie mi s-a întâmplat sã fiu o unealtã nemaipomenitã în sensibilitate, ce reprezintã femeia evoluatã pe a cãrei disc se poate imprima vibratiile din oceanul gîndurilor. Ea receptioneazã datoritã organizãrii sale sufletesti. Intuitia acestei femei nu o poate întelege decât persoanele ce se aflã pe aceeasi treaptã cu ea.

Bãrbatul întelept prin iluminare întelege lipsa intelectului superior si înfãptuieste cu încredere intuitia femeii inspirate si în astfel de umbre se zidesc succese.

Astfel de femei stau învãluite în haina modestiei insuflând inconstient darul fortei bãrbãtesti, iar aceasta o foloseste cu posibilitatea ce o posedã ca dar al naturii. Aicea se citeste cum nobletea cedeazã în fata fortei. Femeia nu-i slabã ci e sublimã si se multumeste sã fie folositã ca o busolã, instrument delicat, iar eu cred cã meritã o atentie deosebitã.

Cine ignoreazã intuitia femeii, nu numai cã nu se foloseste, dar îi sugrumã legãturile cu gândurile creatoare si se târãsc inconstient într-o groaznicã prãpastie, din care se naste o pierdere comunã. Se aseamãnã cu moasele ce omoarã pruncii abia conceputi, de care n-au habar ce ar fi putut sã ajungã în viatã. Nu toate femeile au acelasi nivel de intuitie dar toate absolut au o sensibilitate de a pãtrunde (a cunoaste), de a absoarbe din sferele înalte si cele mai sublime forte. Unele din ele sunt aproape de neânteles, li se spun dinamice, cã au mâini de aur sau de fier.

De acestea dacã se apropie capacitãti bãrbãtesti, reusind sã ucidã invidia, pot realiza împreunã în diferite forme creatii nemuritoare.

De ce nu creeazã femeia? De ce sã fie furnizoarea ideilor?

AICI ESTE SECRETUL. CINE A CREAT TOTUL? "BÃRBATUL?"

CE A FÃCUT FEMEIA?

A ADUS PACE SI A DESÃVÂRSIT CREATIA, CEA MAI MARE OPERÃ.

De ce femeia a fost mai dotatã prin firea ei miloasã, gîndindu-se la altul mai slab cãruia îi transmite energie, fortã si curaj?

Se stie cã de câte ori îi dai cuiva aur, primesti înapoi fier, sau îi dai o floare, primesti un spin. De aici se vede cã fiecare dãruieste ce are, însã marea bucurie de partea cui este?

Se pierde oare totul fãrã nici un folos?

Nu cred!

Curiosul îmbrãcat în prostie, cautã sã vadã, sã cunoascã si sã audã totul, fãrã sã-si dea seama cã ceea ce face el, de la sine se împlineste prin silintã si sporeste fortele lãuntrice prin care vede miracolul.

ÎNCREDEREA

Cine si-a dezvãluit gândurile orisicui numai necazuri a avut.

Ne cunoastem amicul în preajma cãruia se creeazã un climat de liniste si de înãltare spre o atmosferã prielnicã. De fapt intuitia ne atrage semnalul de alarmã, numai noi dacã avem capacitate de receptie, prin care putem citi pericolul. În cazul în care intuitia noastrã doarme, atunci s-o ascultãm pe aceea a cãruia este treazã si vom întelege fãrã gres catastrofele amicului chiar fãrã sã-l vedem.

Prietenia ne sileste sã alergãm pe cãile devotamentului, dar de suntem pe calea adevãrului putem citi viclesugul ce zace în sângele falsului prieten si cu toatã masca lui începi sã vezi urâtenia sufletului sãu.

Viclenia si interesul falsului amic îmbracã multe haine ca sã nu fie descoperitã. Tot ce este necinstit în preocuparea sa se retine în constiintã si se reflectã asupra preocupãrii noastre.

Invidia si gelozia provoacã urã pentru toti pe care-i crede mai dotati, iar cel bolnav, fãrã sã-si dea seama îsi otrãveste si corpul prin mânie si îsi distruge interiorul sãu lãuntric neexistent.

Clipele de întelepciune aduc puterea fortei lãuntrice, prin care realizezi planul de viatã prin forte invizibile.

Ce mãret este sã ne privim sincer pe noi însine si sã recunoastem ce citim acolo.

Prin rezultatul acesta putem spune amicului fals: chinurile îti strivesc pacea spiritualã.

Refugiul în singurãtatea noastrã sau în mijlocul naturii sãlbatice ne sopteste cu disperare calamitãti ascunse ce ne pândesc. Intocmai ca unui împãrat care se întoarce biruitor dintr-o luptã este acel om care sugrumã tot ce este în el nedemn.

Inteligenta fiind o facultate activã dã rezultate când este liberã si persistã în a da succese comune, pentru cã avalansa cascadelor spirituale mereu o ambaleazã si curãtindu-o în luminã ca un robot duce la împlinirea înfãptuirii dorintelor care depãsesc fortele umane.

ATENTIE

Fii cu luare aminte sã nu se ascundã în inima ta cugetãri rele, care îti distrug fortele si-ti risipesc sinceritatea si puterea de a pãtrunde ca sã-ti cunosti boala.

Invidia este marele cãlãu, care-ti sufocã inima si nu-ti dã voie sã-ti descoperi rana moralã atât de necinstitã si ca un monstru îti sfâsie tot ce poate fi bun în tine. Un astfel de sclav nu vede nimic frumos din manifestãrile altcuiva, nu are bunãtatea care îndulceste amãrãciunea lui si altora. Din aceastã sclavie se naste ura, mânia, care sluteste caracterul si fizicul. CÂND URÃSTI PE CINEVA ÎL LAUZI, BA CHIAR ZICI CÃ-I SFÂNT CA SÃ-I ADUCI CÂT MAI MULTÃ BÂRFÃ.

Frumusetea faptelor se pot vedea dupã moartea omului.

Lauda sfintilor glorificã pe Dumnezeu pentru care iubire a dorit sã moarã de mai multe ori pentru EL.

Invidiosul este îmbrãcat în ruginã, care miroase urât si conturbã climatul în jurul lui, nu-si vede defectele, e mândru si prost. Haina lui de sãrbãtoare este ura ce-l desparte de tot ce-i atrãgãtor. Se simte bine când poate lovi cu falnicã minciunã. Dojana altuia îl iritã pânã la nebunie, se crede atotstiutor purtând coiful trufiei pe cap.

Cel întelept îi vede pe toti mai evoluati si îsi pãstreazã secretele tainice în inima sa. În conduita lui gãsesti o sfântã ordine în proportie corespunzãtoare pe mãsura eforturilor prin care capãtã luminã din marele ocean de luminã, si-i dã o înfãtisare luminoasã unindu-se cu lumina ce o vede mai strãlucitoare la altul decît la el.-

Într-un astfel de om troneazã iubirea fãrã hotar, frumusetile divine, chipul din jurul lui, pentru cã pizma a fost sufocatã cu iubirea ce a sãdit-o în sufletul lui pentru orice om, indiferent de darurile sau scãderile lui omenesti.

Dragostea lui pentru oricine îi planteazã si sinceritatea în sufletul care se comportã ca un magnet nepãtimas cu o putere de atractie venitã din altã lume.

Primeste descoperiri temeinice, le pãstreazã în visteriile lãuntrice, iar la timpul lor strãlucesc fãrã greutate ajutându-l sã descifreze lumina ce o posedã.

Temelia cuvântului este viziunea initiatoare care dã posibilitate de a pune în comuniune cu cel ce dirijeazã lãuntricul sãu. Se lasã condus, creind prin comportare perfectiunea simturilor ce-l face extrem de fericit chiar în necazuri. Pe acest fond se îmbrãtiseazã binele cu frumosul, dând forme si culori strãlucitoare lucrãrilor si înfãptuirilor lor. Se simte mistuit în întregime de o bucurie puternicã ce oferã alte tãrâmuri din Lumea Tãcerii si simtãminte al cãrui parfum muzical apartine lumii ce a trãit în luminã.

Rãutatea si dispretuirea aproapelui nu stau în acelasi loc cu bunãtatea si dragostea.

Cine ponegreste pe semenul sãu este un sãlbatic, care mãnâncã carnea fratelui si se rãzvrãteste pe tatãl sãu pentru darurile mai numeroase donate fratelui sãu.

SOMNUL

Multi oameni au necaz pe somn cã dorm prea mult. Altii se tânguiesc cã n-au somn. Cum o fi mai bine?

Cei care au somn se aseamãnã pãmântului, plantelor si arborilor care iarna dorm si se odihnesc, dându-ti impresia cã nu mai au viatã. Prin aceastã odihnã se capãtã regenerarea si forte creatoare, iar prin rãdãcinã trãiesc si-si manifestã existenta în timpul când dulcele si caldele raze ale soarelui de primãvarã încep sã trezeascã bogãtiile ce pãreau moarte.

Si noi oamenii putem dormi dar într-un somn de altã naturã decât cel fizic al cãror legi ascunse ne pregãtesc contopirea si ne duc la suprema armonie care nu doarme niciodatã si înlocuieste moartea cu viata, înzestrând-o cu elemente tot mai sublime.

Abia atunci ne dãm seama cã sunt totusi niste legi care permanent lucreazã într-o armonie greu de citit.

În lumea naturii falnicii brazi nu dorm deloc.

Foarte putine plante cu o tentã ruginie mai dormiteazã.

Printre oameni se nasc la sute de ani câte unul din ei încãrcat cu forte din ei ce las în urma lui fapte nemuritoare prin a cãrui activitate si prin arta tãcerii mereu învatã pe cei care au înteles rostul legilor.

Ce mãret lucru este sã ne controlãm gândurile si sã refuzãm a mai gândi sau a ne complace cu acele gânduri ce ne tulburã linistea lãuntricã.

Existã oameni în preajma cãrora simti un viscol lãuntric, altii de la distante mari îti tulburã linistea numai dacã-ti îndrepti gândul spre ei.

Undele superioare la astfel de oameni sunt la poli opusi.

TINERETEA

Omul care cautã sã facã în activitatea lui mai mult bine si fericit pe semenul sãu, nu numai cã nu-si ruineazã trupul fizic, dar mereu îl reânnoieste prin bucurii pozitive, ce îl face sã arate mereu tânãr si dinamic, pentru cã detine fortele binelui.

S'au vãzut fiinte omenesti care prin facerea de bine si prin iubirea acordatã tuturor ca pentru ei însãsi, au rãmas cu trupul fizic nesupus stricãciunii. Avem exemple prin sfintele moaste de pretutindenea, care desi aparent cu trupul dorm, din laboratorul dragostei sfinte împrãstie parfum alcãtuit din florile binelui împlinirii cu folos celor ce aleargã si cer.

Faptele binelui dau nemurirea fizicului ce seamãnã mereu binele, pentru cã întelegerea bucuriilor dau valori nemuritoare si transformã cu usurintã un instrument ce reflectã adevãrul.

Astfel de procedee sunt transformate de valorile binelui, care regenereazã fiinta superioarã în întregime.

Omul cât trãieste pe pãmânt se îmbibã si se încarcã de curenti vesnici prin contopirea cu sublimul ce are harul sã dezvolte intuitia cu noi idei.

Un astfel de om este permanent pe câmpul de bãtãlie, întâi cu cele douã fiinte ale lui: trupul cu plãcerile lui, sufletul cu dorintele din altã lume ce le detine în mijlocul celui mai scump diamant: gândirea spre frumosul vesnic ce n'a fost si nici nu v'a fi pipãit vreodatã. Si cei din jur de multe ori n-au puterea de a întelege un astfel de om. Ba de multe ori se declarã adevãrate rãzboaie. Din aceastã luptã se alege cu suferintã din care se naste

biruinta, iar învechitele rãtãciri se înlãturã, statornicindu-se seninãtatea care deschide orizonturi luminoaese, dând la ivealã fenomene neasteptate. Prin cãldura stelei cãlãuzitoare clocoteste în omul binelui râvna asupra unui nou adevãr si-l va obtine cu plinãtate, împlinindu-se ceea ce i se pare imposibil si biruind se descãtuseazã de rãu. In acest scop omul trebuie sã-si îndrepte însusirile în scopuri bune. Orice minune izvorâtã din scopuri josnice dã omului înfãtisare hidoasã, priviri de hot, glas ce tulburã si stare de agitatie pentru cei din jur.

Cei ancorati în temelia binelui ating forte supreme ce nu se pot pipãi, creeazã si inventeazã cu usurintã în dorinta arzãtoare de a face binele. Astfel de oameni sunt condusi de forte ce au fost cultivate în sinea lor a face descoperiri cât mai înãltãtoare a cãror viatã este vesnicã. Individul si sclavul rãului aruncã cu tot ce poate în darurile fratelui sãu si este constient cã nu-i în stare de nimic. In el a murit sublima întelepciune. El se hrãneste cu alimente vãtãmãtoare: ura. Intelectul lui este cârmuit de legi care îl conduce la distrugere. Eul lui îi ordonã numai planuri dezastruoase.

Forta linistitã, naturalã tâsneste din omul bun si transformã tot ce-l înconjoarã într-o primãvarã.

Este normal ca individul care usucã totul si transfor mã în pustiu sã loveascã în frumos.

In marele univers nu se cuprind decât legi ale binelui, de unde radiazã numai fericirea si armonia.

PRETUIREA

Dacã am putea vedea pe semenii nostri mai buni ca noi, mai dotati si mai evoluati în gânduri superioare, ne-am trezi într-o splendidã casã, unde soarele ar strãluci fãrã nori înflorind minunatele flori, din parfumul cãrora ne-am încãrca cu forte care ne-ar dãrui o dulce odihnã si o contemplatie de un nespus farmec. Intr-un astfel de climat simtim cã trãim într-o sublimã atmosferã si cu usurintã putem lua legãtura cu regiunile superioare cãpãtând facultãti cu mãrete idei.

Inselãtoriile tâsnesc dintr-un izvor inferior. Astfel de rezervoare detin noroi puturos care ne cufundã în ignorantã, paralizându-ne vointa sfârsind urât în dorintã grosolanã. Astfel de elemente sunt vãtãmãtoare lor si altora.

Cine zãmisleste o gândire purã produce influente constructive, legând cu pasiune prin lanturi solide, respingând fluxul dãunãtor ale amicului cu emanatii nesãnãtoase.

Inteligenta se purificã prin actiuni de binefaceri, din care se nasc idei si planuri minunate în toate actiunile noastre, având ca îndrumãtor cinstea.

Curentii inferiori ne buimãcesc si ne pun în sclavie, provocând sentimentele de descurajare si urã ce se revarsã asupra altora.

Sã cercetãm adevãrul dacã acesta este univesal, pentru cã acesta îmbunãtãteste energia si stimuleazã ceea ce ne este folositor în planurile vietii active.

Discretia este de aur, bãtutã cu pietre scumpe, dar, dacã mereu s-ar tãcea, tinând în sertarele tainice ce simtim, ar dispare punctul de contact între noi si fortele binelui.

Din noi se transmit forte de agitatie asupra aproapelui nostru, când posedãm gânduri iritante, urã si tristete nemotivatã, care distruge fiinta noastrã si a aceluia spre care le îndreptãm, ruinând prin aceasta pacea lãuntricã si provocând boala fizicului nostru.

Tot gândurile sunt acelea care ne imprimã trãsãturile corpului, care pot fi urâte sau plãcute, de atractie sau de respingere, cizelate sau grosolane.

Temelia acestor gânduri fiind invidia mama tuturor rãutãtilor. O gândire nesãnãtoasã si pãtimasã este ca o otravã care distruge viata prin pulsurile ei dusmãnoase. Printre privirile posomorâte se citeste neâncrederea si te poti astepta la surprize neplãcute la orice pas.

Vigoarea blândã si înteleaptã cu dibãcie respinge fortele rãului si cu grijã planteazã gânduri constructive, care fortificã fizicul prin iubire.

Gândurile rele si egoiste ne tortureazã ca cel mai aprig dusman, ne îndepãrteazã prietenii si ne blocheazã fortele binelui.

Pentru a ne repauza spiritul si a ne împrospãta fortele, trebuie sã ne alungãm gândurile ce ne risipesc si oamenii ce se învârt ca o moarã de vânt. Omul cinstit, emanã fãrã încetare curenti mintali ce influenteazã simpatii si ne dã posibilitatea de a vorbi liber în cercurile noastre scotându-ne din timiditatea în care ne gãsim.

Si mie mi s-a întâmplat ca în preajma unor oameni sã am un debit bogat de vorbire cu fraze alese de mã miram de unde le stiu. Sau cu altii sã devin mutã, chiar prostitã în conversatie asteptând cu nerãbdare sã rãmân singurã.

Prin surâs prietenesc întronezi împãrãtia pãcii. Tinerea în inimã a oricãrei nedreptãti provocate de cineva te oboseste, te slãbeste si îti sãcãtuieste fiinta lãuntricã.

Aceastã obsesie vrãjmasã dã lovituri ce vin de la fortele invizibile rele ca sã distrugã.

Dacã nu intervine lupta vointei murim pe veci.

Ce minunat lucru ar fi sã ne uitãm dusmanii si dusmãnia si sã le transmitem gânduri bune inundîndu-i cu iubire. Ura produce tulburare si mânie, care schimonoseste înfãtisarea fizicã, paralizeazã facultãtile de a gîndi si te face robul gândurilor iritante.

Un astfel de om este josnic si grosolan fãrã jenã de oameni si teamã de Dumnezeu.

VIATA LUNGÃ

Inteligentele active trãiesc ani multi pentru cã se hrãnesc din bucuriile din tot ce fãptuiesc. Existã si inteligente uscate care nu construiesc nimic, clãdesc în aspiratiile lor vise de neîmplinit pentru cã lenea si invidia îi ospãteazã cu neâncrederea în ei.

Cine crede în Eternitate este izvor nesecat si are un orizont nou si îi vine mereu idei proaspete.

Fãrã greutate gãsesti fericirea în turnul gândurilor creatoare si mereu primesti putere prin care reusesti a te elibera de persoane dragi, de mâncãruri alese, de stimulente, de lux si onoruri si de tot ce amãgeste - tentatiile vietii - abia dupã toate acestea te poti considera eliberat din închisoarea materiei.

Poate fi foarte bogat si totusi foarte detasat de tot ce are, pentru cã bogãtia spiritualã îl face sã vadã comorile fãrã pret în fatã.

Cei care sunt mereu veseli, fac parte din domeniile superioare, încrezãtori mereu în succese si prin fericire se ridicã pînâ la legile supreme.

Credinta în reusita gândurilor bune transformã actiunile în victorie si în rezultate fericite. Gândurile bune fac bine, dau forte si puteri din care se nasc reusitele.

În acest mod viata e frumoasã, când omul e vesel si are succese triumfãtoare care sunt silite sã alunge orice invidie si orice gând necurat. Ridicarea sufletului la starea superioarã împiedicã privirile ciudate, citeste în ochii ipocritului intentiile meschine si-l ocoleste ca sã-si poatã manifesta, sãdi gândurile în liniste.

Toate operele sunt rezultatele gândirii care filtrând inteligenta s-a profilat minunea. Trebuie mereu atentie acordatã pentru a nu împiedica libertatea gândurilor si a nu lãsa curentii nefavorabili care vin de la invidiosi. Invidiosul nu poate vedea pe altul mergând înainte, chiar dacã oferã bucurie semenului sau face bucurie altora.

Din lumina ce se reflecteazã din ochii oricãrui om recunosti în slujba cui este.

Egoismul e rãu si lenes, cautã mereu sã împrumute de la altii, nu recunoaste nicodatã cã a furat gândul cuiva, pentru cã sãrãcia lui de idei îl face neputincios, trezindu-i ura ce-i striveste puterea de gândire. Desi vede bunuri trecute pe numele lui, însã în zadar, cã nu-l fac fericit, cã nu-i munca lui. Se luptã sã pozeze ca inventator dar degeaba cã cineva din constientul lui îi sopteste mereu: "esti datornic". E glasul constiintei, neadormitul judecãtor care slãbeste trufia oricui, fie el oricine ar fi.

Cel cu echilibru armonios, prin scopuri curate si altruiste, se simte bine între oamenii de toate nivelele si cautã sã-i facã fericiti, dezinteresul îl sileste ca ideile lui sã fie altoite pe ale altora, pentru a crea fericirea si pentru a duce cu totii o viatã cât mai frumoasã si mai lungã în iubire trecând fiecare în eternitate, strãlucind pe fatã lumina bucuriei cã nu a trãit în zadar pe acest pãmânt.

Dacã fiecare din noi face ceva bun pentru urmasii lui, la nivelul sãu, desi se mutã, (dincolo) totusi el trãieste prin ceea ce lasã în urma sa.

FURIA

Mânia nu e oare emanatia unei indispozitii iritante? Desigur, pentru cã este alimentatã de curenti care iritã si care actioneazã asupra noastrã. Acestia dau nãvalã si fãrã sã-i putem pipãi, intrã pe unde gãsesc deschis, tulburã linistea noastrã si a altora. Dacã trecem gândirea prin filtrul inteligentei spiritului, observãm elemente bune sau rele care se produc din vîrtejul furiei.

Spiritele superioare observã în gândurile rãvãsite de furie, cã devin voalate de curenti negativi ce distrug tot ce întâlnesc în cale.

Binefacerile trezesc în noi interese comune ce ne îndeamnã spre ceva mai bun.

In timp ce mânia revarsã forte de distrugere, discutiile linistite construiesc totul solid. Gândurile bune au puterea de atractie asupra elementelor ce sunt în concordantã cu noi.

Putem gresi când fortãm împlinirea unor dorinte pe care noi le vedem în folosul nostru. Si când încercãm lucrul sau convietuirea cu cel dorit, observãm cã ne-am înselat.

Cea mai perfidã artã este opera gândirii si dacã este dirijatã prin conducerea invizibilã cea bunã si cum nu ne place nouã, ci cum stie Cîrmaciul cã-i mai bine, pentru noi si tot ce ne înconjoarã e perfect.

Dupã ce am dar gres e greu sã mai îndreptãm, ne trebuie timp si dibãcie. Executareaa gîndurilor este o realitate curatã dar numai când este fãcutã sincer si fãrã interese personale. In acest fel ne simtim cu putere si curaj în actiunile noastre.

Secarea izvoarelor gîndirii apare când dormitãm în risipirea imaginatiilor meschine.

Ne vom cunoaste pe noi însine când ne vom îndrepta spre idealuri înalte, fãcând antrenament mintal, în felul acesta substanta gîndirii va lucra cu forte în noi.

Sã ne îndreptãm spre punctul de unde simtim cã ne vine forta ideilor - o persoanã care are curenti ce iritã, stã pe un loc ce detine mesaje nefavorabile, trebuie sã ne adunãm fortele ca sã scãpãm onorabil de necaz.

Manifestarea va fi bogatã si cu rezultate bune, dacã com cãuta sã zdrobim adversarul nostru cu forta iubirii.

Virtutea misterioasã a legii curate de atractie dã fiecãruia puteri dupã dorintele sale.

Trebuie sã fim mereu treji ca sã cercetãm atractiile noastre pentru care trebuie sã veghem pe cine primim înlãuntrul linistei.

Dacã facultãtile mintale sunt treze, pricepem de unde vine hotul linistii noastre numai sã nu ne complacem în compania lui.

Cineva dintre noi trage semnalul de alarmã dar cel ce a intrat pe furis cautã sã ne bruieze. Crestere continuã si durabilã duce la succese dacã stãpînim absolut si ne rezervã bucuria rezultatului.

Sã instalãm paravanul iubirii ca sã oprim furia mâniei.

DORINTA

Dacã se trezeste în mintea noastrã executarea unui lucru si persistã, ne sileste prin imaginatia sa puternicã de a-l înfãptui.

Sã-l începem pentru cã sigur va fi mai perfect decât ne-am închipuit.

Dorinta realã de a face ceva ce vedem imaginar, se suprapune cu intelectul si dã nasterea copilului nostru - creatia - , fie ea în orice domeniu. Important este sã dãm libertate intuitiei ca inspiratia sã-si urmeze regulile stabilite. Linistea sufleteascã atrage climatul prielnic prin care se cultivã punctul eforturilor noastre de care se pot înfrupta si altii nu numai noi.

Calmul tinut în perfectã stare ne dã putere de repaus mintal si putem executa fãrã gres manifestarea conceptiei.

Exercitiul de a primi si transmite idei, ne ajutã sã intrãm în legãturã cu intelectul sublim primind cunostinte inspirate.

În acest mod intelectul nostru devine o oglindã curatã prin care se reflecteazã lucrãrile transmise prin noi. Dacã ne vom apleca sã învãtãm din inspiratiile amicilor nostri, de la naturã si tot ce vin si se manifestã în fel si chip,

luãm crema lãsatã de Creatorul Universului întreg care ne dã posibilitatea sã citim ca într-o carte sentimentele ce au fost asternute pe propria fatã.

Cunoasterea oamenilor, a naturii si a tot ce ne înconjoarã este de o mare valoare, pentru cã poti sã-ti alegi fiintele si locul cu podoaba respectivã, ce te ajutã sã-ti pui gândurile la locul potrivit. Marele maestru interior ne prezintã ce sã înfãptuim si de ce sã ne ferim. Nu sîntem scutiti nici de gîndurile rele cu ajutorul cãrora defaimãm pe semenul nostru, aruncîndu-i cu nerusinare pe capul lui fapte ce nici prin minte nu i-a trecut si astfel fãrã a ne da seama ne servim singuri otrava pe care o bem cu satisfactie pe motivul cã am lovit pe acel care ni se pãrea cã a luat-o înainte cu ceva.

Catastrofa este urâtenia invidiei care ne împinge sã distrugem pe aproapele nostru. Grosolãnia invidiei se manifestã de la tãran pânã la printi si regi, fãrã rusine si scrupule purtând vesmintele ipocriziei.

Bunãtatea îmbrãcatã în calm desfãsoarã cele mai frumoase descoperiri si cu seninãtate si cu blândete primeste inspiratie. Ochiul pizmasului nu va zãri niciodatã drumul pãcii creatoare, pentru cã inconstienta întunecatã acoperã cu norii urii drumul spre progresele luminoase. Numai facultãtile spiritualizate aplicã metode de admiratie pentru oricine, inclusiv pentru dusmani. Cauzele superioare sunt recunoscute din forme si culori, forte ce servesc întotdeauna pe altii mai întîi fãrã cãutare la fatã sau la rang, apoi pentru sine si-l înaripeazã în bucurii comune. Concentrarea fortelor în bine ne contopeste si trezeste interiorul nostru sincer, activ si constructiv, mereu vesel, paralizând pasiunile care ne-ar tulbura bunul mers spre sublim. În felul acesta ne simtim împãcati cu toatã lumea, cu noi însine si ne-am uitat chiar dusmanii. Chiar dacã steaua vietii noastre a luat sfârsit, drumul cu luminã ne ajutã sã pãsim cu încredere si fãrã fricã, pentru cã rãufãcãtorii care ne-ar produce groazã, nu au acces pe acest drum la capãtul cãruia stã SOARELE CEL MARE, prin a Cãrui fatã pe unii îi îmbracã în lumina adevãrului, pe altii îi miluieste, iar pe cei mai multi îi trimite în locurile de asteptare sau în chinul ce l-au cãpãtat prin neâncrederea în viata dusã fãrã control, crezând cã totul ia sfârsit aici.

INFINITUL

Când am reusit sã evadãm din temnita strâmtã a mentalului si sã zburãm spre infinit, ne-am gãsit Creatorul, ne-am gãsit pe noi însine, ne-am încãrcat intelectul spiritual care ne ajutã sã descifrãm necunoscutul. Ne trezeste simtãminte ce dormeau în noi, fãcându-ne capabili sã cunoastem în spatiul spiritual lucruri nebãnuite si greu de explicat. Se desfãsoarã o cercetare de care suntem acaparati si prin care gãsim adevãrul.

Ni se aratã de unde vine viata, inteligenta, forta si toate treptele evolutiei si unde ne ducem, ce gãsim la capãtul drumului si cine ne primeste. Cineva trebuie sã fie care ne asteaptã. Prin linistea mintii si detasarea a tot ce ne poate bara drumul spre cunoastere gãsim pe cel dorit care cu generozitate ne oferã paradisul iubirii sale.

Infinitul nu se poate detecta cu nici un aparat decât cu linistea mintii. Multi se exprimã cã portile infinitului divin se manifestã într-o minte simplã, neobositã si curatã. Eu nu stiu cât este de adevãrat, se poate sã gresim pentru cã o fiintã slabã si ignorantã nu poate manifesta la înãltimea sa cele dorite.

Numai o minte agerã, curatã si linistitã poate receptiona si înregistra cele nemaiauzite si nemaiîntâlnite forte. Aceasta poate sã încarce si sã perfectioneze instrumentul sãu, sunt de acord, dar asta se întâmplã când este silit de eforturile celui care doreste sã ajungã la o treaptã superioarã a pãcii scãldatã în luminã, prin care se conecteazã la forta infinitului, izvorul ce înconjoarã universul în mijlocul cãruia se gãseste gigantica rãdãcinã, prin care toate s-au desfãsurat si s-au predat.

Infinitul a creat rãdãcina sau rãdãcina infinitul?

Cine-i Creatorul?

Cine a provocat vîrtejul creatiei, oare rãdãcina sau una din alta, prin activitate a luat forme si viatã.

Vai, ce îndrãzneatã gândire pentru cel de nepãtruns!

Energia infinitului din care toate s-au desfãsurat, ne ia graiul si ne pironeste privirea în necunoscut, pentru cã nu poate cuprinde imensitatea fãrã nume.

Aceastã fortã, aceastã putere infinitã, cuprinde totul si pe noi prin iubire si contopire totalã.

Toate acestea nu le vedem în spatiu, ci prin lãuntrul nostru care ne asigurã cã existã o fortã, o luminã si un infinit mai perfect decât acest adevãr în care ne simtim împliniti si condusi.

Când ne lãsãm uniti cu aceastã fortã a adevãrului, inima si mintea noastrã se contopesc într-o luminã odihnitoare prin care se încarcã cu energie si face totul în jur sã nu mai aibã nici o valoare. Aceastã stare nu e o transã ci o trezire dintr-un somn.

Dacã ne pregãtim, încercãm sã intrãm direct în prizã, forta curentului arde siguranta cea prea îndrãzneatã si ne putem trezi aruncati în forme inferioare de stare ca boli, etc.

Toti misticii si trãitorii de viatã sfântã au rezistat în lumina chemãrii pânã la adânci bãtrâneti pentru cã permanent erau în adoratie si trãire cu ce simteau în tainele chemãrii lãuntrice prin care primeau energie.

Putini, au fost cei favorizati ai soartei, care încã din fragedã pruncie s-au scãldat în baia de luminã a Cerului, fiind folositi ca instrumente în mîinile marelui Maestru. Scufundarea în luminã este cea mai mare realizare însã meritul nu-i al celui scufundat, ci a celui care-l scufundã. In oceanul de luminã oricine poate intra cu râvnã de a primi pace, întelegere, fericire si liniste pe veci.

Cel chemat ascultã si executã cele primite în luminã. Cercetãtorii sau curiosii pot fi încercati de sentimentul înselãrii, dezechilibrãrii sau dezamãgirii, cã nu au descoperit ceea ce au bãnuit.

Cînd energia infinitului doreste sã-si manifeste dorinta, atrage constiinta celui chemat în supraconstiinta sa si o cãlãuzeste pentru scopul ce-l are de îndeplinit, atât cât trebuie sã realizeze.

Cine crede despre el cã este un geniu se însealã. Numai asa ne ducem la adevãrul absolut când ne credem instrumente sau slugi cu putine merite. Inceputul are si sfârsit si sã cãutãm a ne topi în realizãrile bune si luminoase.

Conceptia despre infinit ne înlesneste s-o gãsim oriunde, potrivit stadiului în care ne gãsim.

Dispare ce este inferior si ne armonizeazã cu lumina iubirii, ne unificãm si cunoastem contopirea în forta secretã care se face posibilã sã stea si în lumina noastrã. Din acest moment, universala iubire ne este cunoscutã si ne dã puteri sã privim totul în jurul nostru în mod familiart, pentru cã suntem creati de aceeasi fortã fãrã vârstã.

CONTROLUL

Bine este sã ai un îndrumãtor cu viatã sporitã prin care sã-ti verifici gândurile si actiunile tale. Acest filtru sincer si duhovnicesc, poate sã-ti dea prin devotament din propriile secrete ce le tine ascunse în tainicile visterii ale fiintei sale spirituale.

Gãsirea adevãrului în noi este suprema operã iar controlul prin îndrumãtor este sigiliul dezvoltãrii.

Adevãrul nu-l auzim dacã dormim în imensul nostru laborator care detine nemaipomenite bogãtii spirituale.

In ascunzisul celor mai intime sentimente ne asteaptã ca singuri sã întelegem, cu ajutorul iubirii noastre fatã de el.

In linistea singurãtãtii îl adorãm si prin umilintã ne încãrcãm cu lumina si energie care ne uneste cu bãtrâna fortã. Umilinta ne învesmânteazã pentru a rezista în fata marii lumini si ne înaltã spre Divinul Tron.

Pe acest tãrâm al iubirii, manifestãrile sunt numai în adoratie uitând de noi si de unde am venit, contopindu-ne în aceastã atmosferã de extaz al fericirii neînserate. Aici ajung cei care s-au strãduit sã fie conducta lucrãtoare pe fond linistit, radiind în jurul lor pace si voie bunã. Iubind cu milã mai mult pe dusmani decât pe cei ce ne fac bine si ca un credincios rob executã cele transmise în mintea si fiinta spiritualã. In astfel de momente simti cum te învãluie mantia nesfîrsitei iubiri, dând senzatia de plutire si zbor. Ai dori sã nu se mai termine si sã nu te mai pãrãseascã. Oare cine mânuieste aceastã stare? Si dacã vine de la cel ce o dirijeazã, oare nu-i chiar El, Cel ce conduce întregul Univers? Care-i secretul sau scopul acestei interventii? Desigur, curãtirea si purificarea, prin care sã vedem cã nu se pot urca treptele care duc acolo unde totul se topeste în lumina dreptãtii si cã ne trebuie o detasare completã de bolile ce ne sfâsie haina fiintei noastre spirituale. Nu de boala trupului este vorba ci de acele boli care ucid trupul si sufletul, despãrtindu-l de frumusetile vesnice.

Nu-i greu sã descoperi monstruoasa boalã care se luptã sã scoatã dinlãuntrul nostru pacea, înlocuind-o cu vrajba, iubirea cu ura, dãruirea pentru aproapele cu invidia - mama tuturor rãutãtilor. Orice manifestare a dragostei fatã de cineva dacã-i fãrã îndrumãtor, se naste din deserturile trufiei, nu au duratã si din ea izvorãste nelinistea în jur care împrãstie sentimentele si simtirile linistite.

Adoratia pentru cel gãsit înlãuntrul nostru trebuie fãcutã în sublimã tãcere, pãstrînd-o în secret ca pe ceva de mare pret. Adevãrata esentã a unirii cu cel gãsit este dãruindu-te lui în totalitate.

Actiunea prin propria-i fire asupra celui ce se dãruieste, se cunoaste prin atitudinea ce o manifestã în jurul sãu. Nasterea prin esenta vie înzestreazã pe cel nãscut din nou, cu gândire bogatã cât natura trupeascã admite aceste activitãti.

SINGURÃTATEA

"Singurãtate" dispretuitã de oameni, ce dulce mi-ai fost mereu si ce bine m-am simtit lângã tine! Imi dai idealuri înalte pe care numai cel ce s-a înrudit cu tine le întelege. In copilãrie si în adolescentã umilã, pe culmile gloriei înconjuratã de semenii mei cu gesturi de osanale pe tine te simteam mai aproape si prin tine întelegeam si-mi vedeam micimea.

In dusmãnia temnitei umane alãturi de tine simteam bucurie si pace.-

Ce daruri porti de dai liniste celor care te iubesc? Climatul tãu înaltã fiinta spiritului meu. Mã ajuti sã vãd de unde am venit, ce trebuie sã fac si unde trebuie sã ajung. Si acum ca întotdeauna mã simt bine lângã tine.

Pe pânza vietii când am avut popasuri neplãcute ce bine mi-ai prins! Ai fost singura care nu m-ai pãrãsit si de aceea te iubesc mult. Prietenia cu tine m-a ajutat sã sfidez cruda vijelie ce mã lovea.

Tu, în loc de biciuire mi-ai dat mângâiere; în loc sã mã condamni, mi-ai arãtat calea zborului. In ceata neaîntelegerilor mi-ai deschis lumina. Lasã-mã sã cred cã esti din altã lume. Eu si toti ca mine semãnãm urã, falsitate si ipocrizie. In ce versi dulceata iubirii, strecurând prin ferestrele darurilor tale balsamul divin? In dai posibilitatea sã-mi vãd trecutul, prezentul si viitorul. Numele tãu dã melancolie iar darurile tale înaltã. Lângã tine începem sã ne cunoastem si se trezeste în noi ceva ce doarme de milenii. Rãmîi te rog cu mine, pânã mã voi întoarce în lumea ta. Învãluie, te rog, în linistea ta, pe toti cei care se mai simt bine lângã tine si învatã-i sã citeascã secretele tãcerii. O, câte comori porti! Dã, te rog cheia cunoasterii celor ce te iubesc , sã-ti deschidã visteriile pentru cã stiu cã nu le tii pentru tine si abia astepti sã le dai celor care-si cautã originea prin tine. Pe cât esti de tainicã, pe atât de darnicã. Cum as vrea sã mã topesc în cazanul dragostei tale!

Cine urmãreste rezultatul unui ideal sublim, devine plin de succese, gratie legilor divine omul este superior si baza lumii de unde s-a desprins un timp. Tot ce-i simplu e pretios pentru cã primeste ca un copil totul în luminã si armonie cu Universul dezvoltând cunoasterea si rostul pe pãmânt.

15 oct. 1969

CINE O FI ?

Da, aud! Cine bate la usa cunoasterii mele. Teamã nu am pentru cã-i chiar fiinta mea care vrea sã-si cunoascã armonia sau dezordinea. Aceastã bãtaie nu îngheatã cursul viatii si îmbie la o solemnitate învãluindu-te în linistea mantiei ce lanseazã parfumul pentru a te ajuta sã pãtrunzi spatii ascunse si fãrã nume. Secretul stã în dorinta de a rãzbi prin nemãrginita imensitate lãsându-te condus de perfecta armonie. Puterea si frumusetea ce se acapareazã parcã te topeste în cele ascunse si-ti cuprinde totul. Vezi marea glorie care tace si infinita statornicie mãreatã a eternitãtii ce nu se deplaseazã din lumea sa, privirea fortei pãtrunde totul. Si totusi în imensa putere îl vezi respectând niste legi, ce sunt în permanentã miscare. Ai vrea acest necunoscut sã te înghitã pe veci. Uriasul snop de foc, iradiazã asupra universului o vie si mãreatã iubire pe care o va desãvîrsi în perfectã ordine când va socoti cã a sosit momentul.

In aceastã armonie se stabileste ordinea, iar cel ce a gãsit-o are siguranta unui împãrat puternic ce se bucurã de onoruri.

Privirile lãuntrice te fac modest, iar pãtrunderea sublimului îti dã puterea, fãcându-ti un climat sãrbãtoresc.

Cine pãstreazã anonimatul devine glorios si poate atinge perfectiunea.

Fericirea cu frumusetea sunt surori gemene. Te îmbrãtiseazã si-ti aratã ordinea si mãiestria ce nu pot fi descrise de aceea i se spune mister. Doamne, ce micute celule sînt tãrile de pe planeta noastrã dar ce mici sântem noi oamenii si ce bogãtii prãfuite detine creierul unui om! Ce bine ar fi sã pãrãsim aceste celule în ceasul din urmã cu bucuria ostenilor biruitori ce sunt vrednici de rãsplata conducãtorului lor.

Viata dusã în lasitate si iesiri rusinoase dã fricã de Conducãtorul Suprem pe cînd sinceritatea si curãtenia te face ca un noul-nãscut care vede libertatea în toate si totul posibil.

Omul rãvãsit împrãstie urã si tulburare, iar cel calculat în gândire se lasã mistuit în oceanul iubirii. Intelepciunea modestã te face sã devii servitor glorios pentru tine si semenii ce te înconjoarã, dându-ti bucurii ce te înaltã. De câte ori am ascultat glasul lãuntric nu am dat gres si când nu l-am ascultat am avut rezultate monstruoase. Deci, când vrem ceva, sã vedem ce ne spune cel din inimã.

UNIVERSUL NEMURIRII

Planurile astrale superioare sunt incomparabil mai frumoase, mai clare, mai ordonate si mai pure care pulsează viata! Clima este constantă fiindcă emană din aceeasi sursă de energie ordonată si binefăcătoare; lumina are o radiatie blîndă. Nu toate planurile astrale contin privelisti încântătoare. In cele inferioare persistă o atmosferă rece si întunecoasă; este regatul fiintelor căzute.

Omul care a gândit nobil, consacrându-si dezinteresat viata binelui si iubirii fată de aproapele, este liber să se ducă oriunde îi place.

Omul care pentru satisfacerea instinctelor josnice si a plăcerilor inferioare si-a dedicat viata, nu poate locui decât în compania fiintelor grosolane, înghetate, josnice.

In zonele superioare totul este strălucitor si minunat!

Orice fiintă este manifestată prin viata Mântuitorului. Frigul, foamea sau setea nu au loc aici. Corpul nostru fizic pământean are cinci simturi, pe când în cel astral se transmite în mod constant caracteristicile câstigate în viata pământului.

Toate fiintele astrale sunt frumoase si se materializează în formele pe care cel iubit ajunge să înteleagă delicatetea vibratiilor exprimate cu dragoste infinită si duiosie nemărginită. Sub aspectul gratios al Divinei Mame apare Cel Mic -IISUS - care pluteste prin simpla putere a vointei.

Sentimentele superioare de iubire, atasare si dăruire creează legături ce nu pot fi distruse. Atunci când firul vietii a luat sfârsit, entitătile dreptătii recunosc pe cei iubiti după îmbrăcăminte.

Scopul vietii pământene este evolutia omului prin auto-efort nelimitat în constiinta divină.

Unitatea cu Cel care stabileste templele individuale în inimile oamenilor si descoperă completa armonie a unitătii crestinismului ca pe o învătătură demonstrează superioritatea mintii, arătându-ti să învingi răul prin bine, suferinta prin fericire, cruzimea prin bunătatea, invidia prin dăruire si ignoranta prin întelepciune. Când citesti pe fila constiintei si găsesti că nu te acuză cu nimic din cele arătate, îti primesti cu bucurie plecarea în vesnicie.

SĂ NE CUNOASTEM PE NOI

Spre cine să ne îndreptăm privirea să ne înăltăm inima si mintea si să aducem multumiri pentru că ne-am găsit cărarea cu atâtea secrete care ne ajută la realizarea absolutului ascuns în labirintul lăuntric. De felul cum mergem pe cărare si cum ne exprimăm se poate citi caracterul ce tâsneste din noi.

Indrumătorul crestinismului cât a stat între oameni iar după aceea păstrându-se traditia nemuritoarelor povete: "binecuvântati pe cei ce vă blestemă", "rugati-vă pentru cei ce vă jignesc" si altele care să vă fie îndreptare. Numai trăind în linistea realizată putem atinge izvorul nostru sfânt din tezaurul lăuntric si devenim îndeplinători ai sfatului lăsat de Marele Invătător Divin. Altfel, trăia viata animalelor, numai că ele nu sunt răspunzătoare de nimic pentru că n-au ratiune ca noi, oamenii.

Iisus a spus:

"Împãrãtia Cerurilor este în voi si cel ce se cunoaste pe sine a gãsit-o!" Acestea nu sunt fantezii, ei sfaturi libere, lãsînd ca singuri sã alegem drumul spre infinit. In felul acesta, totul ce se petrece în jurul nostru, sã nu luãm în seamã fãcîndu-ne ca cei cãzuti în transã, care nu aud, nu vãd si nu vorbesc decât ceea ce primesc din lumea în care sunt transportati. Ce bine ar fi sã fie asa, dar la orice jignire ne aprindem de mânie si în furtuna nesocotintei curge ploaia insultelor. Cel ce stã în permanentã cu Stãpânul, nu se schimbã nici la fatã nici la expresii, cine are puternicã temperaturã lãuntricã si dãruire intensã, totul în jurul sãu tace, sensibilitatea fiindu-i purã. Ratiunea se bucurã de cea mai mare stimã în fata adevãrului, care învesmânteazã cu pace cea mai frumoasã hainã.

Dacã nu trãim în mod constient nu putem cultiva linistea si nici nu o putem da, pentru cã nu o avem. Când ne simtim bine lângã cineva, acela detine linistea lãuntricã, pe când altii îti transmit tulburare si tristete, pentru cã sãrãcia nu poate da viatã si voie bunã.

În ochii Creatorului orice fiintã umanã are valoare, dar se cere si din partea noastrã un efort ca sã nu ne întoarcem la Pãrintele nostru numai cu ceea ce ne-a dat El.

Îi vom face oare bucurie minunatã Întelepciunii pline de supremã bunãtate, dacã revenim sãraci?

Înselãtorul si dusmanul de veacuri, poate cã ne sopteste din spate: "Dumnezeu este bogat, nu are nevoie de nimic, ba îti va da si tie!"

Da, E bogat, E bun dar E si drept. Ne dã întreit fatã de ce am cultivat noi, dar pe merit. Când ghemul vietii a luat sfârsit, iar nepipãitul, adicã noi însine, zburãm, lãsând cortul în care ne-am adãpostit sã se dea tãrânii, ne unim cu Cel pe care L-am iubit si ne-a întretinut cu Harurile Sale bogate. In viata pãmântului de la an la an ne schimbãm formele exterioare iar exploziile provocate de supãrãri ne împing la actiuni grave si dacã nu ne abtinem putin regretãm toatã viata. În astfel de stãri nu mai suntem noi cei ce pretindem cã am descoperit adevãrul în care ne-am regãsit. Toate sentimentele se schimbã în noi, ne4 amãgesc cu tot felul de tentatii, dar totul este sã nu lãsãm convertiti si sã sfidãm cu îndârjire sã nu schimbãm aurul cu metalul inferior.

Ceea ce trebuie sã nu se steargã din constiinta noastrã este iubirea cãtre Creatorul nostru prin care ne vine cunoasterea temeinicã a realizãrilor care ne ajutã sã ne descotorosim de gânduri si se manifestã prin ochii nostri ce privesc totul si ne traduce lumea exterioarã ridicându-ne sã-l cunoastem. Desi gândurile noastre cãlãtoresc destul de mult, câteodatã se întorc ca albinele cu desagiile încãrcate cu polen si cautã sã-si bucure regina stupului.

Regina din noi, scânteia divinã, duce sã adape pe ostenitor din misterioasele izvoare de unde s-au nãscut si le face posibilã urcarea treptelor superioare, trezeste si mentine vigilenta interioarã abandonând orice apetit care ar întrerupe drumul spre luminã.

PLÃCEREA SI DUREREA

Plãcerea si durerea sunt surori gemene care se tin de noi, muritorii.

Plãcerea ne prezintã iluzii din care ne învãluie durerea si minciuna.

Unde îsi au rãdãcina si mama lor?

Din ce se nasc oare?

Eu cred cã din iluzii desarte si minciunã pentru cã ne prezintã mii de forme ce dispar ca roua în fata soarelui în lumina adevãrului.

Constiinta si caracterul oare nu sunt un mister? Unde ne conduc actiunile zilnice? Ne folosim de ecranul interior, iar interiorizându-ne ca sã ajungem la originea perfectã, ce ne spune constiinta noastrã care vede în imagini perfectiunea? In timpul somnului ce face ratiunea si cine ne conduce în asa zisele vise ce le avem cu diverse pesoane? Oare fiinta noastrã spiritualã prin eliberare nu aleargã în lumea ei, unde se simte bine? Eliberarea învelisurilor dã posibilitatea de a lua contact cu sublimul nemuritor, iar gãsirea adevãrului ne dã puterea de a întelege adevãratul scop.

Cine-i cãlãuza noastrã si scoaterea din prizonierat? Cum pãtrundem necunoscut aspiratiile vesnice? Inspãimântãtoarea ignoratie ne învãluie în mantia ei, ne orbeste si atrofiazã simturile, aducându-ne la nivelul animalelor inferioare, bâjbâind în infernul întunecos. In acest fel se observã cã o noapte întunecoasã s-a lãsat peste noi, gândirea ne este împrãstiatã, iar înlãuntrul nostru e prezent haosul, pe care nu-l întelegem si ne facem zilele grele, transmitând acest groaznic climat si la cei din jurul nostru. Cîteodatã se manifestã în gen de apostolat acest haos cu aer diabolic, îmrãstiind neliniste si destrãmare.

Cine observã când astfel de manifestãri se strâng în cãmara lãuntricã numai suferinte si apãsare, sã strige dupã ajutor cãtre pacea din noi însine, cea mai mare avere. Pacea interioarã transmite pacea între oameni si tãri.

Universul spiritual lãuntric ne rãspunde numai dacã insistentele noastre sunt cinstite si nepãtimase.

Aspiratiile fierbinti pentru a cunoaste lumina adevãrului, prin eforturi si popasuri miraculoase, ne deschide legea necunoscutului prin care ne contopim cu fericirea.

Tainele împãrãtiei adevãrului, ajutã pe toti acei care nu au disperat în nãdejdea rãbdãrii si a dragostei arzãtoare de a pãtrunde cu usurintã pe tãrâmul dorit. Adevãrul ce transmite lumina si linistea, ne dã posibilitatea de a gãsi cheia cunoasterii de a întelege sensul vietii: de ce am venit si pentru ce ne întoarcem si unde ajungem?

Dacã în noi licãreste scânteia adevãrului vesnic dând fiecãruia la nivelul sãu de a întelege, prin strãdanii mintale, fãrã îndoieli sau iscodiri eliberându-ne de tot ce ne prezintã iluzii false si amenintãtoare de a ne cunoaste pe noi, asa vom ajunge sã descoperim rãspunsul cãutat. Dorinta dupã adevãr ajutã sã ne reântoarcem la starea de întâi, ce a fost îngropatã de plãceri si tentatii ani si ani. Dupã ce am gãsit pacea în lumina adevãrului, putem spune cã avem vesnicia ce înlãturã orice tentatie, trãind chiar din aceastã viatã în fericire, pânã ce ne vom muta în paradisul adevãrului fãrã mari greutãti, neoprindu-ne nimic pe loc si zburând cu încredere acolo de unde am venit. Mutarea nu-i moarte si nici refugiu, ci schimbarea de loc si oameni. Nu prin abandonarea lumii gãsim adevãrul si pacea, ci prin renuntarea tentatiilor luptând cu biruintã.

Când am reusit sã nu mai fim prizonieri obiectelor ce ne înconjoarã, biruinta e din partea noastrã. Viata pe pãmânt poate sã se depene usor si nesimtind cã trecem ca si când facem parte din ea. Ceea ce numea Iisus Domnul cã Impãrãtia Cerurilor este în noi, înseamnã trãirea în pacea si adevãrul luminii Sale. Toate interpretãrile diferite au adus la neîntelegeri si destrãmarea adevãrului.

Absolutul e unul nu cum l-am fãrâmitat, dându-le diferite denumiri oamenii încuiati la minte. Toate luptele din toate timpurile au avut loc pentru cã nu au cunoscut adevãrul vietii în luminã. Numai când atingem adevãrul, cunoastem universul suprem.

Cei care au dobândit aceastã iluminare au cunoscut adevãrul si niciodatã nu mai argumenateazã "necuprinsul" gãsind inutilã orice strãdanie. Intelegerea adevãrului nu-i greu de gãsit pentru cã este chiar în noi, nu ne este strãinã, pentru cã face parte din esenta butucului din care ne-am desprins si la care ne vom reântoarce.

Fortele Inaltului existã în noi, când ne-am contopit cu ele ne ajutã, dar se cere si din partea noastrã efort, pentru a ne ridica nivelul ce-l dorim, astfel nu gustãm dulceata iubitoare a adevãrului. Când iesim din temnita trupului pãmântean, toti care au trãit în lumina adevãrului si s-au mutat la locul crezut ne întâmpinã cu mare bucurie, fãcându-ne calea necunoscutã, usoarã si veselã, cãlãuzindu-ne, dându-ne sigurantã pentru cã am gustat dulceata si am cunoscut frumosul adevãrului silindu-ne sã fim curati si sã avem gustul miresmelor ce hrãnesc pe cei care s-au lãsat învãluiti cu pace.

Adevãrul Testamentului cel Nou, lãsat de Domnul Iisus, lumineazã viata în persistenta propriilor noastre eforturi si de a ne debarasa de cãtusele care, în aparentã se prezintã dulci si-n realitate sunt amare, ce ne distrug viata si zborul spre tãrâmul luminos.

Sã-ti zic Impãrãteasã, dar podoabele Tale pun în umbrã orice Impãrãteasã, pentru cã împodobirea Ta este din esenta fiintei Tale Divine, de aceea nu ai asemãnare si mi se sfâsie sufletul cã nu-i gãsesc nume. Sã Te numesc Mamã dulce si bunã sau Mamã fãrã nume pentru cã toate mi se par cã sunt neputincioase si nu ajung la nivelul Tãu. Toti cei care alergãm la Tine, bem din dulceata harului ce l-ai primit de la Cel ce L-ai purtat pe bratele Tale. Oh, Mamã umilã si preamãreatã, cei care nu pot trãi fãrã a-ti pomeni sfântul Nume, Tu le mângîi sufletul cu roua dragostei Tale! Cu ce gurã sã-ti cântãm, cã sãraci mai suntem si nepriceputi! Vistieria mea fãrã pret, nimeni nu mi te poate fura! Iartã-mã cã te rog, sã-ti scuturi haina si sã ne dai ploaia întelepciunii ca sã încapã în mintea noastrã sublimã ce ne îndreaptã spre Tine! Numai o lacrimã de-a Ta îndulceste oceanele si mãrile si fac pestii si toate plantele sã aibã viatã. Pestii lãudându-te prin salturi si prin tot felul de figuri, iar plantele cântându-ti prin gratioasele onduleuri într-o permanentã adorare ca vietãtile apelor. La cine sã alergãm sã fim ajutati si îndreptati spre Tine, Poartã de Aur ce stai vesnic deschisã? Esti mila întruchipatã stiu, dar deasupra Ta stã DREPTATEA! Am sã alerg la Stãpîniile, Scaunele, Serafimii, Heruvimii, Domniile, Incepãtoriile, Divinii Ingeri, Arhanghelii, Cãpeteniile, Proorocii, Mucenicii, Ierarehii, Apostolii si Cuviosii si la toti plãcutii care se bucurã de privirea voastrã, prin care ne fortificãm puterile si sã aflãm iertare si milã.

Tu esti pacea, mângâierea, si-ti vom cânta cu toatã fiinta noastrã, topindu-ne în Tine!

DIN TOATE ZILELE

Am observat cã cel care vorbeste mult se aseamãnã cu cel care seamãnã, iar cel ce tace, dar mediteazã la cele semãnate de amicul lui, este într-o permanentã recoltã. El vede cã timpul pierdut nu se mai întoarce, nu îl mai foloseste cu mare scumpãtate. Totdeauna a fost fericit de alti oameni ce s-au numit "genii", dar cel mai dotat om este acela ce poate rãbda biciuirile vietii si sã le alegi directia ca sã poti lupta cu curentii zilnici ce vin din toate pãrtile. Cinstea si modestia topeste furia vremii si a oamenilor rãi brutalitatea. Cine se închinã binelui se aseamãnã cu Fiul de Impãrãat. Cel care crede cã are darul de a misca lumea si a o schimba, dar pe el nu se schimbã, amarnic se însealã. Cine se ocupã de schimbarea sa în bine, capãtã forte si poate ajuta sã schimbe natiuni întregi. Nobletea creeazã ordine în firea omului si-l încoroneazã cu gloriile nemuritoare.

Cinstea tine loc de rang, dã echilibru si un pret inegalabil. Un astfel de om nu are invidie si nici rãutate asupra nimãnui. Firea omului, cu caracter controlat, pãtrunde cu usurintã adâncuri nebãnuite si descoperã înalte culmi ce duc spre idealuri neînserate.

CUVÂNT ÎNAINTE

TELEFONUL

Într-una din zilele anului 1970, nu mai retin precis anotimpul, am primit un telefon de la un bãrbat care îmi comunicã cã este doctorul Pâslaru, fiul pãrintelui Pâslaru din Bucuresti si cã în prezent este directorul preventoriului de copii din fosta Mânãstire Tudor Vladimirescu si cã doreste sã mã cunoascã.

I-am rãspuns sã pofteascã.

Când s-a prezentat, chiar în aceeasi zi, ne-am privit unul pe altul si a urmat un moment de tãcere. Am intrat în bibliotecã si dupã un oftat, doctorul mã întreabã:

- Dumneavoastrã sunteti întemeietoarea fostei Mânãstiri Vladimiresti?

- Da!

- Mã minunez cum o fiintã asa micutã la trup si cu ani în urmã când erati un copil, ati putut construi si conduce un asezãmânt, unde ati locuit peste 300 de maici si surori, preoti slujitori si alte persoane de serviciu si gospodãresti. Ca fiu de preot n-ar fi trebuit sã pun aceastã întrebaree, dar ca om sunt depãsit.

- Domnule doctor, eu n-am fost nimic si cât am crezut fãrã sovãire în dorinta Divinitãtii si ca o slugã credincioasã, am pornit la drum alãturi de comitetul de constructie, format din crestini alesi, având în frunte pe pãrintele paroh al comunei Tudor Vladimirescu, Dumitru Gheorghe ca presedinte, care fusese aprobat de sfânta Episcopie a Romanului, de care apartineam, dupã ce sfântul Sinod dãduse aprobare sã ia fiintã mânãstirea "Adormirea Maicii Domnului" pe locul meu pãrintesc. In jurul meu s-au adunat surori din judetul nostru si alte judete din tara noastrã scumpã.

Cine a poruncit sã ia fiintã si acest asezãmânt, pe lângã multe altele ce împodobesc tara cu frumusetile lor, pentru cã primii ctitori nu au fost domnitori de tarã sau boieri cu carte multã, ci niste fete simple de tarã, care pe lângã cã si-au dat fiecare zestrea pãrinteascã ca si mine prin donatia sfintei Episcopii din Roman, am lucrat salahoria toatã pentru întreaga mânãstire, pentru chilii etc., pentru cã Marele Arhitect Divin dãdea fiecãrei în minte ceea ce trebuia pãentru a duce lucru la bun sfârsit.

Eu mergeam prin tarã însotitã de câte o sorã ca sã adun fonduri, iar surorile cãrau cu spatele, cu samarul cãrãmizi, dând la mânã zidarilor, iar cu mânutele îsi împleteau ciorapii sau plovere pentru iarna ce venea. Aproape toate erau sub vârsta de 20 de ani, fãrã experientã si culturã ce se cerea unei lucrãri de mânãstire.

De aceea a fost format si Comitetul care a fost alãturi de noi.

Primul îndrumãtor atât pe tãrâm cãlugãresc cât si gospodãresc i-o datorãm pãrintelui Clement Cucu, primul stîlp ce l-am avut ca preot slujitor, duhovnic si mamã, care la nevoie punea mâna si pe fãcãlet sã se îndrepte copiii zburdalnici, care în timpul liber îsi trãiau copilãria.

Începutul parcã a fost un joc, dar odatã cu vârsta noastrã a luat fiintã si mânãstirea. Când a fost totul gata si ar fi trebuit sã ne bucurãm de rezultatele muncii noastre, am zburat fiecare spre casele pãrintesti, sau cum a hãrãzit Cel care a lovit stupul, ca albinele s-o ia care si pe unde li s-a deschis drumul.

Mi-ati putea pune întrebarea de ce a dorit sã ia fiintã aceastã stupinã, din care toti cei ce au au cunoscut-o s-au îndulcit cu faguri si miere iar dupã scurt timp în care bucuriile au fost doar realizãrile pe tãrâm de constructie si zidiri sufletesti a miilor de români si românce care veneau sã-si vadã lãstarii rupti din copacul familiilor lor si sã se încãlzeascã sufleteste la vatra caldã unde contribuiserã cu bãnutii lor?!

Din anul 1939 pânã în anul 1955, în fiecare an a fost ceva de fãcut pentru împodobirea GRÃDINII MAICII DOMNULUI. Dupã cum stiti, nu aveam frumusetile celorlalte mânãstiri, cu munti si pãduri, dar câmpia cu

bogatele ei recolte si dragostea tãranilor de unde ne trãgeam si mai aproape toate, ne fãceau fericite. Toate ne simteam ca la o casã de împãrat, ce simteam un parfum îmbãtãtor. Secretul loviturii stupinei este asa de ascuns, cã mã face sã tac.

Cã noi am gresit nu-i de mirare, dar de ce nu am fost iertate?!

Domnul ne spune cã nici un fir de pãr din capul nostru nu se pierde fãrã voia Lui, oare este mai de pret un fir de pãr la Dumnezeu decât cele 300 de fete maici si surori, care plutesc ca frunzele pe valul unei ape? Noroc cã vântul e prielnic si valurile nu numai cã nu le-a dus la fund, dar parcã le uneste laolaltã si cresc, hrãnindu-se cu amintiri.

Adevãratele slugi sunt devotate tot timpul, nu numai când sunt în gratiile Stãpânului sãu.

Dacã slujirea a fost devotatã, Stãpânul nu le va uita si când nici nu se asteaptã, primeste telefon asa cum am primit eu de la dumneavoastrã.

- Vãd vã dupã toate loviturile ai rãmas aceeasi si pentru acest fapt eu vã ofer o recompensã care sper cã o sã vã bucure.

Locuiesc în chilia d-strã, în stãretie. Intr-o zi dintr-o simplã curiozitate m-am urcat în podul stãretiei.

Printre altele aruncate la repezealã mi-a atras atentia acest pachet cu scrisori adresate dumneavoastrã de la diverse persoane si un dosar prin a cãror hârtii rãsfoind, am constatat cã sunt procese verbale între Episcopia Buzãului care preda predã, prin delegati, mânãstirea delegatiei Sectiei de Sãnãtate a regiunii Galati.

Toate procesele verbale sunt în original cu semnãturile pe ambele pãrti. Dupã ce-l veti studia eu cred cã veti simti nevoia sã faceti o plimbare la Parcul Trandafirilor.

M-am mirat cu câtã usurintã au predat preotii, munca si zestrea unor fiinte cinstite.

Eu mã retrag si sunt fericit cã v-am cunoscut.

-Sãrut-mâna!

Si a plecat voinicul doctor, care dupã aprecierea mea atingea doi metri înãltime. În acest fizic perfect, am constatat cã avea si un caracter de omenie. Primul lucru ce l-am fãcut a fost dorinta de rãsfoire a dosarului cu procese verbale ce au fost întocmite în ziua de 10 iunie 1956 de cãtre delegatii Sfintei Episcopii din Buzãu, cu nr. 6689-127-1956, prin care se predã delegatiilor Sectiei de Sãnãtate a Regiunii Galati cu delegatia nr. 35411-1956.

Deci, prin contractul de închiriere a Episcopiei Buzãului si Sfatului Popular a Regiunii Galati prin care se predã bunurile mobile si imobile situate în fosta Mânãstire "Adormirea Maicii Domnului" de pe lângã comuna Tudor Vladimirescu raion Liesti, reg. Galati, a fost întocmit la data de 28 iunie 1956.

Detaliile vor fi pe scurt, pentru cã nu-i cazul sã le redãm decât în mare:

I. Terenurile din jurul Mânãstirii si din afara Mânãstirii;

II. Clãdiri, clopotnita, stãretia, cãminul preotesc si cele 44 chilii care închid incinta Mânãstirii în formã de cetate: chiliile noi în formã de salvare pentru surorile noi, ce erau sub supravegherea unor maici, sala de mese, bucãtãria si brutãria cu injectoare, casa de oaspeti "Arhondaricul", casa de la stupi cu toate utilajele necesare

pentru o stupinã de peste 80 de stupi, infirmeria cu 12 paturi cu punctul farmaceutic, douã clãdiri mari în afara parametrului Mânãstirii din care una cu mai multe saloane unde lucrau 60 de maici cu surori la covoare pentru export, 20 de covoare pentru uz intern, 20 de persoane lucrau la flori artificiale pentru magazinele din Galati si Bucuresti, 8 persoane pictau, 2 sculptau si 2 executau traduceri din limba greacã. Cancelaria Mânãstirii unde lucra secretara, contabila, dactilografa si casiera, precum si o camerã pentru primirea oficialitãtilor.

În holul de la intrarea primei clãdiri aveam vitrine în oglinzi pe cei doi mari pereti, unde erau expuse produsele celor care lucrau în atelierele unificate.

În a doua clãdire din holul mare se intra la stânga în douã saloane dotate cu 35 masini de cusut unde activau cca 40 de surori croitorese, sefã fiind maica Sãvescu Iustina- Singlitichia si maica Radu Vasilica- Marionela. Una din ele lucra cu o grupã de surori la haine preotesti si alta cu o altã grupã de surori, care lucrau pentru cooperativele de consum de la sate si judete si anume: trusouri pentru botez, etc.

În salonul din dreapta aveam rãzboaie manuale pentru presuri si stofe pentru îmbrãcãmintea obstei, pentru maici si surori.

Uzina era dotatã cu douã motoare de 80 kw.

Mai erau în dotare o moarã, o spãlãtorie, grajduri, crescãtorie de porci si pãsãri, un staul pentru 300 de oi, etc.

Numai biserica mare si biserica de iarnã "paraclisul" nu au fost trecute în contract, ci au fost sigilate, iar cheile au fost predate preotului paroh al comunei Tudor Vladimirescu. Asta ar fi culmea rusinii din partea Episcopiei de Buzãu, sã facã din ambele biserici magazii sau nu stiu ce altceva.

Dupã rãsfoirea acestui dosar pe care-l pãstrez, nu am mai fost în stare sã desfac pachetul cu scrisori si le-am pus bine.

Dupã un timp am desfãcut si pachetul cu scrisori ce le primisem de la diverse persoane prin credinta lor, în urma rugãciunilor fãcute în sfânta Mânãstire.

Tot în acest pachet am gãsit niste însemnãri creionate de mine, de care si uitasem, asa ca de scrisorile ce le strînsesem spre pãstrare si de care nu-mi închipuiam cã mai existã.

Printre hîrtiile volante se aflau niste dictãri ce s-au desfãsurat timp de trei zile în biroul meu, dictate de cãtre pãrintele Nil Dorobantu, ce venea destul de des la noi, slujea sfânta Liturghie cu preotii nostri si apoi dispãrea, nu stiai de unde vine si unde se duce. Când venea ne saluta: "Hristos a înviat!" Il întrebam: "De unde veniti?" Si-mi rãspundea scurt: "Din Cer!" Iar la plecare îl întrebam: "Si acum unde pleci, pãrinte?" "Tot în Cer!"

Dictarea fãcutã, în aparentã, în cele trei zile, de pãrintele Nil, s-a dovedit în a treia zi cã nu a fost pãrintele Nil, ci sfântul Ioan Evanghelistul.

Redau întocmai dictarea în acest caiet, pe care abia am descifrat-o din acele hîrtii îngãlbenite, cãci au trecut ceva ani din 1952 pânã în anul 1970.

Celelalte scrisori le-am încredintat sorei Gherman Marioara, fosta contabilã în Mânãstirea noastrã si la cooperativa de productie ce a functionat aproape 5 ani în Mânãstirea noastrã.

În prezent locuieste în Brãila si este salariatã la protoieria din Brãila.

- Gurãu Veronica -

MÃNÃSTIREA VLADIMIRESTI,

Vara anului 1952

PRIMA ZI DE CONVERSATIE

Era varã.

Lucram la biroul stãretiei diverse. Usa era deschisã. Nepoata mea Ivan Heruvima, care îmi era si ucenicã, mã face atentã de a privi pe geam cum se plimbã prin fata Stãretiei pãrintele Nil Dorobantu. Ii spun nepoatei mele sã îl invite în biroul meu.

Apare în dulamã si cu capul gol cu vesnicul salut:

- "Hristos a înviat!" sora mea.

I-am rãspuns:

- "Adevãrat a înviat!" fratele meu. Dar de unde vii, frãtioare?

- Din Cer, surioarã! Vrei sãti spun ceva? Am citit o carte neamipomenitã si dacã cãdem la învoialã , eu as dori ca tot ce voi povesti sã le si scrii, cã vorbelezboarã ca fulgii în aer.

- Da pãrinte, sunt chiar fericitã sã am în casa asta bucuriile si mãrgãritarele aduse de sfintia ta.

Scot din biroul meu hîrtie si iau creionul în mânã, fãcând o glumã:

- Gata, roaba Domnului ascultã, dar când îmi vine ceva în minte sau nu înteleg, pot sã-ti pun ceva întrebãri? Nu te derutez, cã, cred cã multe cãrti ai mai citit. Pãcat cã nu stai într-un loc.

Se plimbã cu mâinile la spate în fata biroului meu. Era foarte vesel.

Îl întreb:

- Pãrinte, de ce când visãm în somn pe cei dragi, plecati de la noi în vesnicie, îi vedem ca si noi, în trup si conversãm? Cum se face asta? Oare noi plecãm la ei sau ei vin la noi?

- Trupul nostru fizic stã în pat si doarme si totusi acest contact se face foarte usor cã te bucurã nespus. Da, sã-ti spun din ce stiu eu, din cele citite de mine. Existã o miopie care împiedicã întelegerea vietii vesnice si unii cred cã totul se terminã aici dupã ce omul a murit. Nu-i adevãrat, corpul fizic merge de unde a fost luat, la maica lui - pãmântul, iar sufletul - fiinta spiritualã, merge sau se întoarce la Creatorul sãu, se închinã, i se face Judecata individualã de propria lui constiintã; în momentul când se deruleazã toatã viata lui de pe pãmânt, apoi se retrage la locul ce si l-a dobândit prin efort sincer în viata pãmânteanã.

Dacã vedem câtã armonie existã în întregul Univers, ne este destul sã întelegem cã Cineva, o Fortã neînteleasã conduce totul.

Omul este superior prin esenta din care s-a rupt si poate pãtrunde în întelepciunea supremã strãbãtând cu usurintã si energia fulgerului, dacã-i perfect, adicã elementii din care a fost construit corpul fizic nu au fost dezechilibrati prin trãirea ce a dus-o pe pãmânt. Spre eternitate cãlãtoria este usoarã, dacã esti împãcat cu tine si cu cei ce te înconjoarã.

Omul spiritual se deosebeste de tot ce-l înconjoarã, nu poate fi pipãit si-l poate vedea numai anumiti ochi, chiar de la mari distante, când pãrãseste pãmântul pentru totdeauna. Datoritã acestei cunoasteri el poate învãta pe altii cã omul spiritual este imaterial, strãbãtând cu propria sa fire si este însotit de binele si de rãul ce l-a fãcut în viata pãmânteanã pânã ajunge la Creatorul sãu.

- Pãrinte, cum este Dumnezeu prezent în orice din naturã?

- Foarte simplu! Intelepciunea Creatorului se manifestã în întregul Univers si este prezentã în toate fiintele, cãrora le-a dat viatã. Ii mai zicem esentã nemuritoare. Dupã ce corpul uman devine neînsufletit, unii pot vedea dacã cel plecat a avut viatã nobilã sau a fost o brutã, care, ca un porc s-a tãvãlit în toate murdãriile...

- Constat pãrinte, cã de noi depinde, în legãturã cu vesnicia la bine sau la rãu. De ce taci, pãrinte?

- Pentru cã ai dreptate! Unii oameni socot moartea ca o iesire din închisoare si nu gresesc, altii mai evoluati, o reîntoarcere în patria sa. Aceastã trecere de la o stare la alta n-o pot întelege decât cei care stiu si cred în existenta vesniciei si cã exilul a luat sfârsit. Cine se complace în exil, nu poate întelege!

- Pãrinte, oare nu-i o lasitate cã îngrijim trupul fizic? De ce nu ne lãsãm sã evadãm la prima loviturã?

- Aici e secretul! Eul nostru, adicã scânteia divinã, simte cã nu si-a terminat lucrul pe ogorul vietii si te împinge sã îti vezi drumul încã lung. Pânã nu ajungi la capãtul firului, ghemul se tot rostogoleste.

E de-ajuns pentru azi, plec!

- Unde, pãrinte?

- În Cer!

Si vesel a pãrãsit camera mea de lucru.

Gurãu Veronica -

Bucuresti, 1952

A DOUA CONVERSATIE

Dupã ce s-a terminat sfânta Liturghie, am trecut în camera de lucru, asezându-mã pe scaunul de la birou cu usa deschisã, asteptând nãzdrãvana figurã a pãrintelui Nil Dorobantu.

Cum mergea ca o balerinã, apare în prag cu salutul:

- "Hristos a înviat!"

Dupã rãspunsul meu, tot plimbându-se prin fata biroului, i-am zis:

- Stai pãrinte pe un scaun!

Dar îmi rãspunde:

- Când vorbesti de întâmplãri frumoase, simti nevoia sã te misti de colo colo, asa cã te rog nu da importantã stãrii mele. Sã legãm firul conversatiei noastre cã o sã-ti prindã bine când le vei reciti rãnitã de singurãtate.

- Ce vrei sã spui cu asta, pãrinte?

- Ah, nimic important! M-a luat gura pe dinainte. De fapt n-ai sã spui din anvon cele dictate de mine.

- Mai stii, pãrinte, mã cunosti, nu tin numai pentru mine ce cred cã-i de folos sufletesc. Dar sã începem lucrul!

- Da, da! Evoluatii care iubesc pe semenii lor ca pe ei însusi, nu mor ci merg învãluiti în lumina iubirii ce au obtinut-o în viata fizicã, mutându-se în adevãrata si luminata iubire pe veci. Cine a asistat la evenimente precise în lumina iubirii, moartea îi este dragã si este fericit cã se mutã într-o pace si frumusete incomparabilã cu ceea ce a pãrãsit în adevãrata viata, asa zisã moarte.

Armonia Universului topeste rãutatea care nu-si gãseste niciunde în lumea sãrbãtoreascã, iar omul care ajunge în tainele fericirii, uitã ce a lãsat în urmã, numai dacã ajunge pe treptele fericitilor. Cei din treptele miluitilor, asteaptã praznicul aceleiasi sãrbãtori cu rãbdare, dupã ce-i ajutã dragostea celor rãmasi în urma lor. Numai cei ce curmã viata cuiva sau a lui pribegesc în haos pânã la a II-a Venire.

Unii chiar de pe pãmânt, au drumul deschis, vãd înainte viitorul ca prezentul, povestind ca orice întâmplare moralã si nu i se pare strãinã pentru cã o trãieste de aici. Cei care doresc sã pipãie, sunt acei care se îndoiesc a crede în frumosul vesnic.

Ceea ce-ti spun eu, le mai stii din cele auzite din bogãtiile Bisericii, dar cred cã nu-ti cade greu.

- Oh, pãrinte, cum sã-mi cadã greu, cã de fiecare datã tot ce auzim în Bisericã este nou. Dar spune-mi, despre cei care pleacã de pe pãmânt, bãtrâni, uscati si urâti, în vesnicie, ce scrie în cartea pe care-ai citit-o?

- Am sã-ti spun ce am gãsit scris.

In vesnicie omul are trupul spiritualizat si se prezintã la vârsta evolutiei. Nenorocirile ce le-a avut trupul pe pãmânt nu se imprimã pe suflet, adicã pe persoana spiritualã, decât faptele cele bune cã cele rele le tine acuzatia, pricepi?

- Nu prea.

Dar la a II-a Judecatã cu ce trup venim, cu cel din pãmânt care n-o sã mai fie sau cu cel spiritual?

- Cam multe vrei sã stii! Dar am sã-ti rãspund: când ai visat pe mama care-i moartã sau pe altcineva care-i plecat de pe pãmânt, cum l-ai vãzut în vis, cu trup sau în abur, mai tânãr sau mai frumos decât îl stiai?

- Da, e adevãrat, dar am vrut sã mai stiu, cã am prilejul fericit acum.

- Bine! In legãturã cu Judecata de Apoi sunt mai multe variante, dar toate sunt bîjbîite. Adevãrul il cunoaste numai Dreptul Judecãtor.

- Pãrinte, poate cã-i mai bine sã nu stiu prea multe si sã cred cum simt eu.

- Ba nu, dogma despre Inviere a fost atacatã de multe ori de cei ce n-au cercetat tainele si n-au pãtruns adevãrul în camerele cele mai ascunse ale tainei.

Si nu le vor cunoaste niciodatã, împiedicându-i orgoliul pãtimas. Cine a crezut ce a simtit, dar sincer, nu mai are nevoie de cuvinte, asa cum singurã ai afirmat. Scopul despre Inviere este cã omul are ceva în el din Creator. Bãtrânetea în ascultarea Creatorului sãu este frumoasã ca o hainã ce nu-si pierde farmecul splendorii si mereu

este admiratã de altii. Sã ascultãm pe Apostolul care sustine taina Invierii astfel: "Firea omului este pregãtitã pentru o stare mãreatã, dar pentru cã se seamãnã întru slãbiciune si înviazã întru slavã, se seamãnã în trup firesc si înviazã în trup duhovnicesc..."

- Ce rãu îmi pare pãrinte, cã nu am fãcut si eu teologia! As fi stiut si eu câte stii sfintia ta!

- Poate cã-i mai bine cã nu ai fãcut-o pentru cã multi teologi s-au încurcat în firele neîntelese ale nesfârsitului Divin si al Invierii. Fericirea odrãslitã dintr-o trãire curatã si nepãtimasã ne duce la starea originii.

- Sã ne oprim aici, cã eu trebuie sã plec. Vom continua mâine.

- Nu rãmâi la masã, pãrinte?

- Nu, cã nu mi-e foame. Pe mâine!

Si a fugit ca o pasãre.

-GURÃU VERONICA-

Bucuresti

CONVORBIREA TOT DIN A DOUA ZI

dupã vecernie, 1952

In aceastã zi, dupã vecernie am intrat în chilia mea de lucru, am scos din sertar cele scrise de mine cu pãrintele Nil dimineata înaintea mesei de prânz si le citeam. Cineva bãtu la usã. Era tot pãrintele Nil. Dupã salutul lui, îmi zise:

- Sora mea, nu te superi cã m-am întors... Stiu cã mãnânci mai târziu, cã-i vineri. Ia sã vedem unde am rãmas cu discutia... Sora mea, as dori sã-ti dictez despre altceva, esti de acord?

- Da, pãrinte, cum vrei sfintia ta!

- Cam asa am gãsit eu scris în cartea cititã. Dupã ce corpul a luat fiintã în pântecele mamei, imediat intrã în legãturã cu sufletul, adicã cu scânteia sau cu esenta divinã care dã viatã. Am mai vorbit noi de asa ceva, dar nu e rãu sã le repetãm.

- Doamne, câte mai stii, pãrinte!

- Ei, lasã laudele, cã ceea ce spun, nu spun din desteptãciunea mea.

- Pãrinte, eu o sã-ti mai pun o întrebare, te superi?

- Deloc!

- Dacã sufletul are strânsã legãturã cu trupul, de ce ni-l lasã sã aibã miros urât dupã ce se retrage de unde a venit?

- Iatã de ce, sora mea! Elementele din care este compus corpul intrã în dezagregare si este atras de partea din care a fost compus. Trupurile care nu se dau stricãciunii înseamnã cã au fost la acelasi nivel cu sufletul, în curãtenie si înaltã smerenie nefãtarnicã. In conducerea sa rationalã are fiecare absolut cale liberã. Nu a încãput dusmãnia, ura, bârfa, invidia si judecata aproapelui. Dacã rãmân fãrã viatã, trupurile lor dau parfum si ajutã pe semenii sãi, pentru cã între ele si partea superioarã ce a zburat este o strânsã concordantã, primind aceleasi forte ca întregul corp spiritual, pentru cã trupul rãmas este încãrcat cu energie divinã. Din evlavie crestinii împart fãrâmiturile sau mici bucãtele, fie în Bisericã sau în casele celor râvnitori în ogorul Domnului. Dar pentru cã sufletul în lumea lui de luminã primeste atâta energie cã dã în fiecare particulã ca în tot trupul, iar evlaviosii primesc dupã credinta lor fortã.

La întâmpinarea Dreptului Judecãtor forta sufletului care a îngãduit sã fie luatã din mãdularele lui, atrage toate particulele ori de unde ar fi ele, se alcãtuiesc în totul ca sã arate supunere în fata Fortei Divine care printr-o privire va face Judecata de obste.

Sufletul distruge cu usurintã elementele ce îi apartin si nimic strãin nu se apropie, neavând locul potrivit. Pentru greseala primului om pe care majoritatea o crede poveste, Creatorul a împãrtit viata în douã, adicã în trup pãmântean cu necazurile lui si cea vesnicã dupã întoarcerea trupului activ de pe pãmânt, numai cã lungimea lor nu-i la fel.

Deplina libertate ce o are omul pe pãmânt, îi dã posibilitatea de a-si aduna bagajul, bun sau rãu, pentru nesfârsitele veacuri, prin activitatea ce o duce pe pãmânt.

Cine în viata pãmântului si-a consumat simturile în rãu si n-a ascultat de comenzile înteleptului lãuntric, nu se poate topi în cazanele bucuriilor si nici în starea fericitilor.

Cei care au navigat în viatã virtuosi, cãlcând ademenirile trupesti, sunt în lumea miluitilor sau a fericitilor. Deci, în vesnicie sunt douã categorii pãrintesti: nu numai la miluiti ci si la fericiti sunt mai multe trepte, dupã evolutia lor.

- Vai de mine, pãrinte, dar cine o sã stea în categoria fericitilor?

- Ei, lasã-mã cã Dumnezeu nu-I tiran ca noi!

- M-am îngrozit!

- Te cred, dar asa e, cum spun eu.

Alcãtuirea omului este perfectã dacã trãieste în armonie cu Stãpânul sãu care-l asteaptã chiar pânã la ultima clipã, când poate descifra cartea vietii lor si sã ardã tot ce a fost rãu în trecutul lui.

- Cum, sã ardã?

- Prin spovedanie sincerã si sã nu mai repete cele trecute pe fiinta vietii lui

- Pãrinte, spune în sfânta Evanghelie cã bogatii nu intrã în Impãrãtia Cerurilor, dar câti sãraci nu sunt rãi! Eu nu mai înteleg!

Pãrintele râde cu haz.

Îmi spune:

- Poti sã fii bogat dar sã fii asa de detasat de tot ce te înconjoarã, ca si cum nimic nu ti-ar apartine; la fel si cu cel sãrac, care din cauza lipsei dã cu barda în Dumnezeu, adicî reprosându-I, nu se roagã, multumindu-I, cã poate sunt altii mai sãraci ca el. E clar? Si la bogat, cît si la cel sãrac, mãsura rãmâne cheia bucuriilor si se socoteste mereu cã o sã soseascã vremea când va da socotealã de toate; astfel de oameni trãiesc un timp în care reusesc sã dezlege legãturile vietii prin virtuti, fiecare dupã nivelul sãu de evolutie. Cântarul dreptãtii nu însealã pe nimeni. Ispitele vietii nu-i trag în jos. Cel ce este legat de tot ce-l înconjoarã, fie orice, despãrtirea sa de trup este grea pentru cã toate fericirile sale desarte s-au împreunat puternic si-l fac nefericit. La fel este si cu suferintele trupesti; suferi cu bucurie sau blestemi pe Cel ce ti-a dat suferintã spre fericire sau încununare. Cel legat de materie sau cel mândru, care se laudã cã nimeni nu trece prin ceea ce trece el si se crede martir, pierde totul iar zãbovirea lui în suferintã se preface în fum. Cel care nu se bucurã de tot ce-i vine în viatã, bune sau rele, înseamnã cã nu e înrudit cu fericirea vesnicã, iar dupã moarte pribegeste prin locurile ce le-au lãsat cei dragi ai lui si pe care nu-i ajutã cu nimic. Cutreierã cu dor si jale locurile si persoanele ce-l fãceau fericit pe pãmânt.

- Pãrinte, Dumnezeu este prin natura Sa bunãtate. Omul nu e înrudit cu El pentru cã l-a creat? De ce unii sunt perfecti iar altii vai si amar de ei?

- Înrudirea, sora mea, e valabilã numai dacã se respectã toate legile Creatorului. Cine este cãlãuzitor de bunãtate si nu preia locul Dreptului Judecãtor, judecându-se numai pe el, el trãieste aici numai în luminã, obtine virtuti cu usurintã si asteaptã cu dor a sa patrie si pentru cã nãdãjduia în binele absolut, i se imprimã în memoria sa voia Creatorului. Pentru un astfel de om amintirile trecutului nu sunt o rusine, îi vine în ajutor esenta binelui, se îndreaptã cu încredere spre Cel pe care si-L imagineazã cã-L asteaptã (adicã existenta absolutã) dând unora posibilitatea sã-L si vadã, fie în eu-l sãu sau în alte forme.

Ce zic proorocii în Biblie: "te-ai fãcut asemenea lui Dumnezeu..." si altele.

Omul posedã ceea ce a crezut si a nãdãjduit, având la îndemânã bunãtãti neânchipuite si trãind chiar de pe pãmânt viata ce-l asteaptã, pentru cã firea lui este asemãnatã cu Sublimul dorit.

Iubirea topeste totul si uneste pe om cu Dumnezeu, îl face sã nu mai aibe nici o dorintã, grija lui este mereu treazã de a face tot ce-I place Stãpânului sãu, întâi de a-L iubi si la fel sã-si iubeascã semenii sãi.

El stie din sfânta Bisericã cã iubirea niciodatã nu cade, prin iubirea lui Dumnezeu, omul iubeste tot ce-i curat.

- Pãrinte, nãdejdea si credinta nu sunt la acelasi nivel cu iubirea?

- Nu, credinta este sprijinul si încrederea spre care nãdãjduia. Chiar dacã celelalte înceteazã, dacã iubirea este lucrãtoare omul biruie, pentru cã este consideratã prima virtute din legea Creatorului. Când cele douã sunt implinite triumfã iubirea.

- Pãrinte, ce-mi spui! Lasã-mã sã zic cã vii din altã lume!

- Dacã asa crezi, fie! Vãd cã-ti merge la inimã!

- La inimã putin spus, ci simt cã mã topesc în cele ce-mi dictezi! Strasnicã carte ai cãpãtat!

- Asa te vreau! Dacã nu te-as fi cunoscut, nu mi-as fi pierdut timpul, stiam cã ce vom depãna nu o sã te încurce si sã te fi silit sã le arunci la cosul cu gunoi.

- Si ce zici de asta, cã esti înainte-vãzãtor, nu?

Si am râs amândoi.

- Lasã-le pe toate si hai sã le mai depãnãm, pentru cã adevãrul binelui nu te saturã niciodatã, cãci trãirea iubirii te leagã de Cel ce este iubirea, care este nelimitatã si-ti face usoarã calea cãtre El. Oamenii care cred cã totul se terminã pe pãmânt, se terminã cu trupurile care sunt sub puterea fortei de comprimare si sunt sfâsiati de cel mai greu chin. Acesta este iadul de care se vorbeste. Creatorul nu-i urãste pentru viciile lor, pentru cã El este izvorul milei, dar în acelasi timp si al dreptãtii. Durerea singuri si-au creat-o, omul singur îsi semneazã sentinta. Iisus Domnul suferã când omul nu se opreste din pãcate si îsi aprinde singur focul suferintelor printr-o trãire dezordonatã. Firea omului este atrasã în toate de ce-i pãtimas si rãu si dacã nu se trezeste la timp, se face "despãrtirea totalã" si plata se face dupã mãsura datoriilor.

- Pãrinte, eu tare as dori sã-mi plãtesc datoriile în aceastã viatã!...

- Bine, sã fie asa cum vrei tu pentru cã Cel ce face dreptate te aude. El stie si cunoaste prostia omului ce aleargã spre plãceri desarte, de aceea iartã când se opreste. Oprirea de la desertãciune, dã îndrãznealã si libertate asemãnãtoare cu aceea ce a avut primii oameni. Spãlarea în izvorul eliberãrii face sã devii transparent pentru vesnicie.

- Pãrinte, pe mine mã chinuie ideea copiilor care vin nedoriti si cei nelegitimi. Cum o mai fi asta în legile iubirii? Cu ce scop îngãduie Creatorul asa ceva?

Pãrintele zâmbeste si mã priveste lung.

- Ce zici, sunt nesocotitã, nu?

- Îmi cad bine frãmântãrile tale si sper sã-ti rãspund la toate ca un scolar ce-si cunoaste lectia. Primul lucru este scânteia divinã care intrã în sînul mamei unde se plãmãdeste; prin nutritia de la mamã creste trupul, precum orice sãmântã aruncatã pe pãmânt nu se pierde ci încolteste, creste si intrã în viatã. La om intervine ratiunea, care se dezvoltã odatã cu cresterea. Firea inteligibilã ajunge prin ce-i impur la o imperfectiune - ceva - ce semãnãm aceea culegem - la o perfectiune, asa cã nimeni nu poate învinui creatia - pentru anumite infirmitãti, astfel cã cel venit plãteste niste datorii ale lui sau ale pãrintilor sãi.

Viata pãmântului constã în nastere si moarte. Numai viata viitoare este stabilã si nemuritoare. In mãsura în care creste trupul, puterea sufletului se dezvoltã si dacã în jurul sãu are grãdinari credinciosi, ajunge la o recoltã bogatã ce încarcã hambarul din care se hrãnesc secole de-a rândul.

Ingerii, numai unii aduc pãmântenilor câte o veste. Legãtura cu pãmântenii o tin plãcutii Creatorului, pentru cã vin în numele Lui, îi vede ca pe Dumnezeu, pentru cã-L reprezintã si este încãrcat cu forte si aproape toti vãzãtorii nu-i poate numi decât cã au vãzut pe Dumnezeu, asa de mari îi vãd.

- Dar porunca primitã este dupã voia lui Dumnezeu, nu?

- Sora mea, în lumea vesniciei nu e anarhie, ci ordine perfectã. Toate legile Universului Divin si planetare sunt întocmite de Creatorul Cel fãrã Nume si necunoscut în vîrstã si prin care toate se desfãsoarã. Dar mai întâi El le respectã.

- Pãrinte, Cel fãr Nume, nu-i Dumnezeu?

- Eu îi zic fãrã nume pentru cã totul mi se pare nepotrivit mãretiei Sale!

- Ce mult Îl iubesti, pãrinte!

Si eu am sã-I zic asa! Dar ia sã-mi rãspunzi, în legãturã cu legile planetare, sunt si alte planete?

- Ei, sigur cã da, dar acum e târziu si e timpul sã plec.

- Unde?

- Ce, nu stii? În Cer!

Si a plecat râzând, parcã zbura.

CONVERSATIA DIN A TREIA ZI

- anul 1952 -

Si în aceastã zi pãrintele Nil a intrat în camera mea de lucru cu vesnicul salut "Hristos a inviat!"

Începem dictarea:

- Sora mea, stii cã sunt un mare pãcãtos! Toate pãcatele le-am fãcut!

- Pãrinte, cã sunteti drept sau pãcãtos, nu mã intereseazã, pentru cã si eu sunt la fel cum ai spus sfintia ta. Dar hai spune-mi, ce-ai gãsit în Cerul de unde vii?

- Am citit ceva nemaipomenit de interesant, dar te sfãtuiesc sã nu arãti nimãnui, cã ne vor face pe amândoi nebuni.

- Ce spui, pãrinte?!

Si am râs cu lacrimi.

- Hai la lucru!

Poate vrei sã stii titlul cãrtii din care ti-am dictat câte ceva. Cartea se numeste "Razele Divinitãtii", pentru cã în ea am gãsit foarte, foarte importante raze ce vindecã oamenii de pe pãmânt, cu boli trupesti si sufletesti, ce le capãtã prin credintã asemãnãtoare cu disperarea.

Existã sapte raze ce se realizeazã prin intermediul chemãrii:

- prima razã este purpurie si este de cel mai mare ajutor,

- raza a doua este verde,

- a treia razã este aurie,

- a patra razã este albastrã,

- a cincea razã este violet,

- a sasea razã este de culoarea perlei,

- a saptea razã este rosie.

Efectul radiatiilor se face simtit la anumite lungimi de undã, în proportie cu gradul de evolutie al bolnavului, precum si al celui prin intermediul cãruia se face interventia.

Prin intermediul razei de culoare albã, au loc vindecãri magnetice care seamãnã cu un nor care trec prin fata soarelui. Natura ei fiind pãmânteanã, nu-i de duratã lungã, durata eclipsei este scurtã, usureazã suferintele, dar nu vindecã ca razele divine.

Cele sapte raze divine nu se folosesc toate odatã, ci dupã capacitatea si puterea corpului bolnavului. Vindecarea în mare mãsurã depinde de râvna celui bolnav. Dacã pacientul nu se ridicã la nivelul razelor prin care a primit vindecarea, contactul va dilua si rãmâne doar efectul razei albe, adicã o vindecare scurtã.

Ce-a zis Iisus: "Crezi? Eu pot sã te vindec!"

Deci, si de pacient depinde în mare mãsurã atractia razei specifice bolii si durata vindecãrii lui.

- Pãrinte, la noi vin foarte multi bolnavi de nervi. Cu ce razã se pot vindeca?

- Bolile de nervi apar la persoanele sensibile si care cad fãrã sã-si dea seama, pradã pe drumul vietii.

- Cum pot sã-i ajut, pãrinte?

- Scrie în carte cã poti goni întâi rãul din "aura" lui ca sã poatã deveni instrumentul hãrãzit.

- Dar ce-i cu aura?

- Oricare din muritori, datoritã esentei sale spirituale are în jurul corpului fizic un fel de aureolã ca o protectie, numai cã si aceastã protectie poate fi mai puternicã sau cât un fir de atã în jurul corpului, depinde de gradul lui de evolutie.

- Aaa, stii pãrinte cã eu l-am vãzut pe Petrache Lupu de la Maglavit pe când predica la lume pe acel modest amvon, cã era înconjurat de o luminã albã-argintie, iar el pãrea ca o umbrã în ea, numai cã acea luminã ce se afla în jurul lui era latã cam de vreo cinci palme iar spre picioare se îngusta. Oare aceasta era aura sa?!

- Da, fãrã îndoialã! Ai mai vãzut si la altcineva?

- Nu-mi aduc aminte. Si cum e cu bolnavii mintali? Nu as vrea sã uit...

Se pot ajuta cu raza albastrã bunã? Dar existã si raza albastrã rea?

- Da, existã "raza desfrâului".

- Dar cum o putem deosebi una de alta?

- Eh, ele nu pot sta laolaltã, pentru cã cea bunã vine prin rugãciune, iar cel care i-o aplicã trebuie sã-l domine pe bolnav cu multã dragoste. In felul acesta îl stãpâneste si îl ajutã cu rãbdare si încredere.

- Care rugãciune este mai puternicã alãturi de raza albastrã bunã?

- Aceea în care mintea ajunge mai presus de rugãciunile obisnuite; un fel de extaz sau contopire cu Dumnezeu Creatorul. Aceastã stare îsi are izvorul si bucuriile în rãdãcina Marelui Gânditor din care porneste efectul razei potrivit bolii sufletesti si trupesti. Cel care intervine trebuie sã se contopeascã în luminã.

- Dumnezeule, ce-ai mai gãsit în aceastã carte?

- Mai scria cã omul trebuie sã se foloseascã de tot ce-l înconjoarã, dar sã fie asa de detasat de ele, ca si când în orice clipã ar pãrãsi tot, fãcând din tot ce-i oferã viata un joc minunat. In acest fel el de-aici poate vedea slava nemuririi si prin bucuriile jocului pluteste într-un nepãtruns si minunat mister.

Iubirea într-adevãr atrage pe cel ce cautã sã descifreze formele si culorile iubirii cu suavul si delicatul parfum ce nu are asemãnare, care dã si completeazã toate cele necesare, pentru cã-i din altã lume.

Mai scria cã, cine va cãuta sã smulgã existenta Creatorului din pãmântul omenirii, va zgudui planeta pãmântului si o va transforma în cenusã.

- Pãrinte, poate nu s-a nãscut acel om...

- Ba s-a nãscut, este în fasã, este dintr-o mamã evreicã si dintr-un preot crestin. Intelepciunea lui îi va întrece pe toti de pânã acum, numai cã va fi pentru distrugere, cu ochi de leu, cãruia nu-i place pacea. Mult timp o sã curgã sânge, nu din ordinul lui, ci din neamul lui.

- Te rog pãrinte, de poti sã-mi spui în ce tarã o fi fiara asta...

- Prin Orientul Mijlociu.

- Unde vine?

- Eh, prin Asia.

- O faci pe plictisitul, nu esti sincer...

- Ei, dar mai pleacã omul... iar ne-am întins la vorbã...

- Pãrinte, în numele Domnului Iisus Hristos îti poruncesc sã rãmâi la noi la masã, cãci niciodatã nu ai mâncat la noi. I-auzi, sunã toaca de masã! Mergem si noi la trapezã dupã ce se strâng toate maicile din ascultãri, nu-i asa?

- Pentru cã m-ai rugat în numele Domnului nostru Iisus Hristos si am terminat conversatia sau dictarea, cum vrei sã-i spunem, hai sã mã dezbrac de Nil Dorobantu de care m-am folosit, cã altfel n-am fi fost lejeri în discutiile noastre...

La un gest cu mâinile lui am vãzut un voal alb foarte fin deasupra celui care se dãduse drept pãrintele Nil, rãmânând o persoanã ca transparentã, îmbrãcat ca un roman, care mi-a vorbit:

- Eu sunt Apostolul Iubirii! Fii binecuvântatã si sã rãmâi în iubirea Domnului nostru Iisus Hristos!

Apostolul iubirii avea o înfãtisare luminoasã, blând si bun... hainele-i albe pãreau a fi de mãtase.

Am uitat de masã, pentru cã simteam în gurã un gust deosebit.

Intr-un târziu aud toaca de masã. Nu mai întelegeam ce poate fi! Acum era adevãrata toacã pentru masã, prima fusese provocatã de Apostolul Iubirii.

Am mers la masã, dar nu am putut mânca; eram prea sãtulã de altceva...

Gurãu Vasilica.

LA GALATI ÎN ANUL 1963, CÎND LOCUIAM

LA SORA MEA, IVAN MARIA

Era într-o dupã amiazã. In adnotãrile mele de atunci n-am notat ziua si luna. Eram singurã în camerã. Cineva vorbea lângã mine, nu vedeam pe nimeni, dar auzeam asa: "Ia aminte, candelele simbolizeazã o jertfã plãcutã lui Dumnezeu, pentru cã ea reprezintã o permanentã rugãciune. Apoi scrie ce-ti comunic eu!"

Am luat mai multã hârtie si un creion si stam pe scaun la masa mea de lucru. Regret cã nu am pe nimeni, dar auzeam lângã masa mea de lucru cum respira cineva. Nu-mi inspira nici un fel de teamã, ba din contrã, simteam o energie si multã pace. Incepu sã-mi vorbeascã iar eu trecui în grabã pe aceastã hârtie din care acum le trec pe caiet pentru a nu se pierde.

Vorbea rar... era vorbã de bãrbat.

Începu:

"În lumea biruitoare, la miluiti, cât si la fericiti se vorbeste o singurã limbã pentru toate popoarele ce au venit de pe pãmânt; este limba ce s-a vorbit înainte de "Turnul Babel" , limba universalã.

Cei cãrora le-a fost hãrãzit de Pãrintele Luminilor sã comunice cu fiintele din lumea ce a biruit moartea, înteleg limbajul care se transmite fãrã sã-si dea seama cã cele auzite fac parte din limba divinã obsteascã. Fãrã nici un efort se întelege, iar transmiterea mesajelor verbale pãtrund în constiinta clarviziunii pentru cã este obisnuitã sã asculte vocile prietenilor sãi. Nu existã o comparatie fizicã, doar atât cã deschiderea "drumului luminos" confirmã mesajul. Tu transmiti mesajul fãrã nici o obosealã, ba te simti aerisitã sufleteste si bine dispusã. Nu esti decât o verigã dintre cele douã lumi. Rareori poti comunica cele transmise când esti singurã, pentru cã te simti ca plutind pe o apã binefãcãtoarte ce spalã constiinta, dând un sentiment de bucurie si sete dupã aer si chiar plimbare. Te simti exceptional în aer liber în timpul comunicãrilor, asa cum ai fost în câmpia Gurguetei în porumb, în primul contact, nu?

- Da.

- Toate comunicãrile s-au fãcut prin dedublare, chemare sau mergând pe cale fãrã sã-ti dai seama cã asa ti-a fost hãrãzit.

- Bunul meu sfãtuitor, ce este dedublarea?

- Dedublãrile nu sunt toate la fel, depinde de ghidul ce-l ai si misiunea ta. Participi la cele ce se petrec, esti constientã dar te ferim de a-ti încãrca mintea cu tot ce vezi si auzi, ca sã nu te obosim. Tu nu ai numai un ghid, sau cum îi spui, sfãtuitor. Pãrintele Luminilor, Marele Guvernator al Universului, trimite persoana potrivitã mesajului si toti din lumea noastrã ti-au prezentat clarviziunea fãrã obosealã, iar tu ai luat totul, orisicând, ca din gura adevãratului Dumnezeu, ce ti s-a pãrut foarte normal. Intre lumea noastrã si a voastrã convorbirea se face

prin proectie, prin întelegerea gândirii rationale care dã comandã vorbirii. Acceptarea pãmânteanului se face prin mandatul primit, hãrãzit cu nasterea pe pãmânt. Toti cei cu misiuni spirituale sau stiintifice, trimisi pe pãmânt sunt instrumente spre binele tuturor din iubirea Pãrintelui nostru si al vostru.

Deci, ai înteles cã ceea ce se comunicã din lumea nevãzutã pãmântenilor din toate timpurile, n-a folosit nici un mesaj vorbit, ci au fost transmise prin "proiectie".

- Da.

- Toate proorocirile din Biblie din toate timpurile s-au fãcut prin "proiectie", cu misiunea de a le lãsa iubirea Creatorului oamenilor, de-a lungul secolelor. Tot omul are al treilea ochi, dar la putini le este treaz, majoritatea îl adoarme zicând indiferenti cã este o coincidentã. Niciodatã sã nu cauti a sti ce-ti aduce ziua de mâine pentru cã în curiozitate s-ar putea strecura vagabonzii, dusmanii încrederii în Cel ce nu doarme, pentru binele omenirii sã fii mereu atentã cum închizi sau cum deschizi usa mintii tale, cã trecând prin ploaia vietii sã nu te uzi. Ceea ce îti spun tie e valabil pentru orisicine. Increderea în nemurire dupã pãrãsirea pãmântului te lumineazã, te încãlzeste si înaltã sufletul uman iar drumul îl parcurgi fericit spre perfectiunea eternã. In cine trãieste Iisus, acela poate fi sigur chiar de pe pãmânt cã ocupã locul printre fericiti. Pentru el moartea este "o iubitã" cã numai prin ea se poate muta, primind îmbrãcãmintea perfectiunii."

Simteam vibratii foarte puternice si receptionam cu usurintã cele comunicate de forta binelui, pe care-l simteam cum nu stiu sã redau prin vorbe.

Continuãm:

"Omul nu moare. ci se mutã acolo unde si-a pregãtit locul prin evolutia comenzilor interioare.

Dacã întelegi actiunile esti în armonie perfectã cu Creatorul. Implinirea legilor însãnãtoseazã ratiunea, care devine Judecãtorul a ceea ce ti-ai agonisit în ultima cãlãtorie în prezenta Dreptului Judecãtor în fata Cãruia se deruleazã trecutul.

Omul este regele tuturor fãpturilor din apã si pe pãmânt, dar nimeni nu-l jigneste precum face omul.

Cine vede în orice creatie pe Gloriosul Divin, se înrudeste cu toate si-L respectã ca pe un Stãpân.

- Luminatã fiintã, cuvintele tale îmi umple inima de o pace, dar de ce nu te pot vedea?

- De unde vin eu, tu nu poti rezista a mã vedea.

- Dar cum te cheamã?

Mi-a spus un nume foarte frumos, foarte greu de retinut si a continuat:

- Prin "dragostea de aproapele" atârnã zborul vostru si dobânditi forte nemuritoare, având mereu bucurii sãrbãtoresti. Astfel de oameni împrãstie în jurul lor pace si bucurie. Tu ce simti acum?

- O dulceatã neasemuitã cu nimic din bunãtãtile noastre. Inghit si parcã nu se terminã. Cum as dori sã o am mereu!

- De tine depinde nealteratã hranã ce o simti.

- Vreau sã-ti spun ceva... Maica Preacuratã strãluceste cu o negrãitã frumusete si se lasã vãzutã de oameni mici si pãcãtosi.

- Vrei sã spui cã eu nu-ti îngãdui a mã vedea... Dar ai fi putut rezista lungimii timpului în discutiile noastre?

Când ai vãzut-O pe Doamna Luminii a fost o fracturã de secundã pe care tu o socoti secole, pentru cã încãrcarea cu energie a Preacuratei ce ti-o revarsã din iubire, te face sã nu-ti mai dai seama de timp si te întretine pentru scopurile ce le doresti sã fie implinite.

Ideile binelui suprem vin din izvorul ratiunii Creatorului, ele sunt perle de mare pret iar scoaterea lor face pe cel ce le detine sã-si ducã în armonie si înãltare, chiar dacã el nu aratã, dar se simte de cei sinceri ce stau în preajma lui.

Ogorul suprem trebuie sã fie cultivat si sã staio pitulit, astfel poti deveni un creator în orice domeniu.

Fii binecuvântatã de forta Tronului de Luminã!

Mi-a lãsat în camerã un parfum nemaipomenit.

Gurãu Veronica

ZBORUL NOAPTEA LÂNGÃ MAMA MEA

Cîti ani sã fi avut, nu stiu, decât cã-i spuneam mamei mele cã în fiecare noapte mã despart în douã. Mama îmi spuse sã-i descriu cum. Eu îi explic cum cã sunt alcãtuitã din douã fiinte, întrucât noaptea când mã culc lângã matale,vine cineva în haine de mãtase albã, tare frumos la înfãtisare, îmi face semn si merg cu el si într-o clipã eu mã despart în douã fiinte: una rãmasã în pat prinsã cu mâinile de gâtul mamei, iar a doua, care sunt tot eu, într-o cãmãsutã albã ca a aceluia care mã ia de mânã si mã plimbã prin frumusetile pe care nu stiu sã le descriu, cãci nu seamãnã cu nimic din satul nostru. Mã uit în urma mea si vãd un fir de borangic ce mi se pãrea cã leagã cele douã fiinte care sunt eu.

Sãrmana mama mã întreabã dacã mi-e fricã când îl vãd si când plec cu el.

La care îi rãspundeam: "Abia astept sã vinã noaptea ca sã zbor într-.o lume de bucurii care nu are asemãnare cu nici o joacã de pe pãmânt, din lumea în care stau ziua, cã acolo nu e noapte, totul lumineazã mai mult decât soarele noastru; lumea parcã e mai bunã si este tare frumos îmbrãcatã, sunt frumoase grãdini cu pomi si flori cu fructe de aur si multe jucãrii ce nu sunt la noi în sat".

Mã întreabã mama, pe unde ies din casã când vine sã mã ia si i-am spus cã de la patul de unde rãmânea ea cu mine, se face un drum luminos, nu stiu de la ce soare, ce trece prin casã, când vine ziua si lumina soarelui prin geam în camera noastrã. Când plec sunt fericitã iar când mã întorc, tare nu pot mirosi mirosul de pucioasã si mangan. Odatã am vrut sã mã ascund în haina celui ce mã lua, rugându-l sã mã opreascã cu el, dar mi-a zis cã trebuie sã vin acasã cã o sã am treabã multã. M-a linistit si mi-a spus cã acel miros urât vine din lumea urâtilor care fac pe oameni sã fie rãi. Mi-a mai spus cã eu sã fiu cuminte si bunã si sã ascult de el cã o sã fie bine. Mama mi-a zis cã de ce nu-l întreb cum îl cheamã. Ei îi rãspund mamei: "Cum sã-l întreb, dacã din cauza fericirii uit de mine si de cei de lângã care am plecat!?"

Totusi mama îngrijoratã, m-a dus la preotul din sat, Dumitru Gheorghe, care nu era încã preotit, însã urma sã fie si cãruyia i-a spus cele auzite de la mine.

Pãrintele cu rãbdare m-a întrebat, cum e cu despãrtirea mea în douã în fiecare noapte, dacã acolo aud clopote si dacã acolo sunt preoti. I-am rãspuns cã parcã totul cântã mai frumos decât multe clopote, nu stiu sã le explic cã n-am auzit în lumea noastrã si nu se aseamãnã cele de acolo cu nimic din ce ne înconjoarã.

În prima zi, pãrintele, la rugãmintea mamei mele, a rugat pe socrul sãu, pãrintele Costache, care era foarte bãtrân sã-mi citeascã moliftele sfântului Vasile. M-a dus mama si a doua zi la pãrintele pentru rugãciune.

Cum ne-a vãzut pãrintele m-a întrebat, dacã în noaptea ce a trecut am mai zburat în lumea aceea si frumoasã. I-am rãspuns cã eram aproape treazã când am vãzut drumul luminos si persoana aceea frumoasã si dulce care m-a condus.

Trei zile la rând mi-a fãcut mos pãrintele moliftele Sf. Vasile cel Mare si dacã a auzit cã zborul meu se face mai usor a sfãtuit pe mama sã-mi dea pace.

Dar mos pãrintele nu m-a uitat si din când în când mã chema si-mi punea întrebãri. Nu mai stiu cum, dar mã chema iar la plecare mã binecuvânta si mã sãruta pe frunte. Stiu cã eram tare fericitã dupã conversatiile cu mos pãrinte, numai cã a durat putin pentru cã într-o noapte rãufãcãtorii l-au omorât, au intrat în casã peste mama preoteasã, chinuindu-o sã le dea banii fetei ce urma sã se cãsãtorească cu viitorul ginere si preotul Dumitru Gheorghe, care mã ascultase în prima zi. Jale mare a fost în toatã comuna noastrã pentru mos pãrinte Costache; si eu îmi aduc aminte cã am plâns mult.

Fiinta Luminoasã mi-a zis cã nu va trece 40 de zile si cel care a tãiat capul pãrintelui Costache cu toporul, singur în chinuri în urma unui cutit al unui necunoscut, va mãrturisi înainte de a-si da duhul, adicã de a muri si o sã spunã pe toti care-au fost cu el.

Eu stiu cã i-am spus mamei, dar mama, pentru cã era vãduvã, m-a amenintat cu bãtaia sã nu spun nimãnui, ca sã nu avem necazuri de la cei ce-au fãptuit crima.

Nu au trecut 40 de zile si cele spuse de Fiinta Luminoasã s-au împlinit întocmai, iar biata mamã era uluitã si dorind sã stie cine-mi spune mie cele ce-i spuneam în legãturã cu crima, a alergat la o bãtrânã, care se ocupa cu turnatul cositorului si a rugat-o sã-mi toarnã si mie ca sã stie cine se ocupã de mine, sau sunt bolnavã.

Tusa Ileana m-a asezat pe scaun, mi-a pus un cearsaf, acoperindu-mã toatã. I-a dat mamei un castron cu apã sã-l tinã pe capul meu. Prin cearsaf eu vedeam cum topea pe foc într-un vas cositorul, iar din gurã zicea ceva. Când si-a isprãvit descântecul, vine la mine cu vasul si ce avea topit, adicã cositorul, îl toarnã în castronul cu apã, bolborosind din gurã.

Eu, sã lesin sub cearsaf de râs.

Aud pe tusa Ileana cã-i zice mamei:

- - Uite, Tudoro ce a apãrut în castron, o pãpusã cu aripi. Sã stii cã fata este condusã de un înger, nu-i bolnavã.

Am iesit veselã de sub cearsaf si am rugat-o pe tusa Ileana sã-mi dea pãpusa formatã din cositor s-o am printre jucãriile mele si mi-a dat-o.

Am mângâiat-o pe mama, spunându-i cã sunt sãnãtoasã, voi cãuta sã fiu cuminte, bunã si veselã, cã asa mã vrea Fiinta Luminoasã.

Gurãu Veronica

VISUL CU MILOSTENIA

În anul 1940 pe când locuiam toate surorile într-un bordei, am visat o tânãrã atât de frumoasã, cã nu stiam de-i zânã, înger sau Preacurata, Maica Domnului nostru. Ne priveam si parcã ne topeam într-un fel de iubire. O întreb cine este si ea îmi zâmbi dumnezeeste si-mi spuse:

- Îti voi spune, dacã faci un târg cu mine.

- Ce târg?

- Un legãmânt!

- Cum sã fac un legãmânt dacã nu-mi spui ce anume si nici nu-mi spui cine esti?

- Bine, hai sã-ti spun. Eu sunt fiica cea mare a Impãratului Ceresc.

- Cum poti sã spui cã esti fiica Impãratului si încã cea mai mare?! Cea mai mare este Mãicuta Domnului, nu tu!

- Mãicuta Domnului nu-I fiica Impãratului, e chiar Impãrãteasa. Eu sunt asa cum ti-am spus: fiica Impãratului cea mai mare. Faci legãmânt cu mine? Vreau sã-ti fiu sorã!

- Sorã?

- Da, sorã!

- Sunt prea fericitã de o asa propunere, dar nu mi-ai spus cum te cheamã!

- Mã numesc MILOSTENIA si te vreau sora mea.

- Aoleu, dar eu sunt sãracã si sã mai stii cã eu fac milostenii din ce capãt de la altii; când voi avea, fii sigurã cã nu te voi face de rusine. Hai, dã-mi mâna sã ne legãm pe veci!

- Si în veci sã fim legate. Nu pentru cã numai aici se cere milostenie; siti mai spun ceva: milostenia nu constã numai în bani si alte obiecte, ci mai valoroasã e s-o ai cãtre cei bolnavi, cei cãzuti în deznãdejde, ajutându-i cu un cuvânt de încurajare, pe cei necredinciosi fãcându-i sã creadã în nemurire si copiilor sãdindu-le focul iubirii nemuritoare în grãdina lãuntricã, ajutându-i sã se cultive încetul cu încetul pânã la deplina maturizare si singuri vor merge pe drumul ce-l cunosc. Cine face acest legãmânt se înrudeste cu Impãratul, iar la mutarea în vesnicie eu îl prezint Impãratului.

Gradul de rudenie cu Impãratul este dupã mãsura milosteniei.

Cei ce au fãcut acest legãmânt cu mine trebuie sã lucreze mereu cu instrumentul milosteniei. Roagã-te ca sã ai viatã bunã, laudã neîncetat pe Impãratul ca sã risipesti aer curat si iubeste mai mult ca orice pe Preacurata Maica lui Iisus, ca sã fii mereu veselã si sã ai bucurii. Eu si toti ca mine care se bucurã de lumina Impãratului se numesc în lumea noastrã "mâinile" Impãratului prin care se sãvârsesc minunile Sale prin noi.

Creatorul vietii pune în miscare voia Sa unde doreste si cu cine vrea.

- Între voi si Domnul nostru Iisus Hristos cine-I mai mare?

- Unii din noi, ca mine, nu am avut trup muritor pentru cã nu ne-am despãrtit de Impãrat, Creatorul vietii planetelor. Tu ce stii? Cã nu s-a nãscut un alt om mai mare ca Iisus! Nimeni din noi nu suntem în mãrime cu El: Iisus este Iubirea, dar si Judecãtor drept, dând fiecãrui posibilitatea sã-si aplice sentinta la momentul Judecãtii individuale.

- Dar când se face Judecata Individualã?

- În momentul când omul a scãpat din închisoare trupeascã si pricepe purul si Divinul Absolut. Scrie cele spuse de mine cã-ti vor fi de folos.

M-am trezit si frumoasa tânãrã sta în aer lângã patul meu în bordei. Am încercat prin strigãte sã scol fetele (surorile) dar în zadar, ea a dispãrut.

-GURÃU VERONICA-

- 22 octombrie 1960 -

Doar o lunã si o zi aveam de când mã eliberasem din puscãrie. În acest timp mã gãseam la sora mea Ivan Maria de la care primisem o camerã unde urma sã locuiesc.

Într-o dupã-amiazã de 22 octombrie 1960 mã gãseam singurã în camerã, în genunchi în fata icoanelor, fãcându-mi pravila de searã. Sã fi fost orele 17, când citeam paraclisul Maicii Domnului. Aud cã cineva bate la usã. Nu m-am sculat din genunchi dar am rãspuns sã intre. S-a deschis usa si vai, minune! Intrã în camerã Prea Sfintitul Nicolae Popovici, fost episcop al Oradei Mari. Era îmbrãcat în maron, cu un fes mov de mãtase pe cap. Am vrut sã mã scol din genunchi dar sfintia sa mi-a fãcut semn cu mâna sã stau în genunchi si sã citesc mai departe.

Bucuria cã mã viziteazã în umila mea camerã un vlãdic care fusese de multe ori la mânãstirea noastrã din Vladimiresti, a fost namaipomenit de mare.

Dupã ce am început mai departe sã citesc paraclisul, Prea Sfintitul Nicolae sta în picioare lângã mine, în fata mesei pe care mã sprijineam la citit, cu mâinile la piept. Din când în când ziceam dupã fiecare cântare: "Prea Sfântã Nãscãtoare de Dumnezeu miluieste-ne pre noi" îl furam cu ochii si nu-mi venea sã cred cã-i lângã mine. Se închina rar, cu o cruce dreaptã.

Când am isprãvit de citit rugãciunea cãtre Maica Domnului: "Nepãtatã, neântinatã... " am zis: "Slavã Tatãlui si Fiului si Sfântului Duh, Doamne miluieste, Preasfintite Stãpâne blagosloveste" si l-am privit în ochi, asteptând sã-mi dea binecuvântarea, dar a dispãrut prin usa închisã

N-am înteles ce poate fi, cã doar bãtuse la usã, deschisese usa si a închis-o. A stat tot timpul lângã mine, în picioare si deodatã sã disparã cum nu mai stiu.

Am stat mult pe gânduri si nu-mi puteam da seama cum a fost.

Am recapitulat toatã întâmplarea dar de dezlegat mi-a fost imposibil.

Dupã vreo douã luni m-a vizitat un cetãtean pe care nu l-am cunoscut pe moment, dar dupã ce mi-a spus cã-i inginer din Brasov si se numeste Mircea, mi-a spus cã a fost chemat de o sorã de-a Preasfintieie Sale Nicolae Popovici, care-i preoteasã în satul natal al Preasfintiei Sale Nicolae Popovici si care l-a rugat urmãtoarele: înainte de a-si da sufletul în mâna lui Dumnezeu, Preasfintia Sa Nicolae i-a dat un medalion de argint de

mãrimea unui ceas de buzunar cu rugãmintea sã-mi fie predat prin inginerul din Brasov. L-am întrebat când a murit Preasfintitul Nicolae si mi-a spus cã în dupã amiaza zilei de 22 octombrie 1960, deci când si-a pãrãsit corpul a trecut si pe la mine, stând la rugãciune.

Mare mi-a fost mirarea, fiind fãrã cuvinte minunãtiile lui Dumnezeu, cum face cu plãcutii si fericitii Sãi, tot ce doresc când ajung sau mai bine zis când se transformã în esenta Creatorului de unde venise si acum unde se reântoarce.

Stiu cã a fost o clipã în rugãciune când am strigat sã fie mijlocitor si pentru toti aceia pe care i-a cunoscut si l-a iubit sincer.

În medalion era urmã de cearã în care se vedea amprentele unor moaste sfinte, dar nu scria ale cui sunt.

Bunul Dumnezeu sã ne facã parte la toti cei care l-am cunoscut si iubit, sã fim, dacã nu sunt prea îndrãzneatã, întru acelasi loc cu Prea Sfintitul Nicolae Popovici!

-GURÃU VERONICA-

CAMIONUL

scris în anul 1954

Aceste întrebãri si rãspunsuri nu sunt asa cum mi-au dat maicile noastre dupã eliberarea mea, exact cele notate de mine din vremurile când le gãseam în pachetul cu scrisori aduse de cãtre doctorul Pâslaru, fost director la preventoriu Mânãstirii noastre, unde erau copii bolnavi.

Lucram în biroul meu, când deodatã simt o prezentã care dorea sã-mi atragã atentia, sã-mi comunice ceva si i-am ascultat soapta. Ca sã provoc conversatia, pentru cã nu vedeam pe nimeni, decât simteam prezenta unei persoane de la care radia o pace si o bunã dispozitie, am început:

- Mi se pare cã viata noastrã este ca o excursie pe pãmânt. Asa este?

Si aud o voce caldã si bunã de bãrbat, care-mi rãspunde cu glasul foarte aproape de mine:

- Da, asa este.

- Dacã arsita si praful drumului îi vca produce sete, ce sã facã?...

- Pentru a putea rezista, sã nu ridice capul sã priveascã în urmã, pentru cã trecutul, rareori poate fi bun.

- Celor mai frumoase flori si celor mai bogate plante pe gunoiul gras le merge bine, dându-ti frumusetea si recolte nemaipomenit de bogate. Cum mai este?

- Clar! Cine cultivã cu nostalgie si plãcere si ascultã frumosul divin, sublim, curat, sincer si cu încredere în tãrâmul nemuririi, culege si stãpâneste ceea ce nu si-a închipuit vreodatã, cã dintr-un gunoi cu miros greu poate cãpãta o asa bogatã mostenire de mare pret.

- Urâtorul binelui si al pãcii, îngerul trufiei poate sã ne însele cu aparitia si cu sfaturile lui?

- Da, el se poate înfãtisa oricui unde are scopuri pentru distrugere, numai cã lumina lui este rosiaticã, nu albã sau aurie ca la îngerii trimisi cu anunturi ziditoare sau semnale de alarmã, iar sfaturile lui sunt de laudã sau de distrugere în familie sau între popoare.

- Putem ajuta pe semenii nostri cu rugãciuni si fapte de milostenie?

- Tu stii bine, rugãciunile si faptele de milostenie ce dar au, dar vrei sã stii si de la mine... Numai rugãciunile ajutã soferul în excursie pe cei cãzuti în tristete în disperãri si boli, cei cuprinsi de amãrãciunea excursiei, de apãsarea remuscãrilor drumului care nu au curajul învingerii, cei ce rãtãcesc pe cãi rusinoase sunt depãsiti de vointa treazã, pentru cei plecati dintre voi si scufundati în adîncul asteptãrilor mai ales, care n-au fost treji la ora chemãrii, la orice vârstã, pentru cei mici, sã stii cã ei poartã povara pãrintilor rãmasi pe drumuri cu tot felul de tentatii.

- Oh, fii milostiv si spune-mi, dreptatea Divinã prin iubire iartã orice gresealã fãcutã în excursie?

- Nimeni sã nu cadã pradã neîncrederii. Sunt greseli fãcute la furie care se aseamãnã cu o furtunã care-ti smulge chiar acoperisul casei, pe care pânã seara l-ai reparat, adicã nu persistã în gresealã. In persistentã intervine premeditarea, adicã trecerea la pãcate si dacã prin trezire îmbracã haian efortului ce a primit-o prin baia dezlegãrii lãsatã de Marele Preot Iisus Hristos, n-a continuat în cele trecute si spãlate, poate fãrã rusine sã se prezinte în ultima zi în fata Celui drept unde se deruleazã banda vietii cu absolut toate cele bune si cele rele, iar cei pusi sã culeagã cât mai mult în dreptul lui sunt înlãturati de ratiunea - esenta Dreptului Judecãtor ce o are cel în cauzã. Bunãtatea Divinã este în mãsurã egalã cu Dreptatea. Aici ori te încununezi cu milã sau fericire, ori te descompui în rusine, aruncându-te propria ta ratiune pe care n-ai ascultat-o sai ai sufocat-o în haosul pe care l-ai trãit în viata pãmânteanã, cu bucurii ce lasã amar în gurã, dar nu pricepe cã-i învãluit în întunericul provocat de propriul lui somn.

Oh, doar sti cã de la om pânã la dobitoc se sfâsie si-si curmã viata. Se fac rãzboaie crunte, popoare puternice împileazã pe cei mici, lãsându-i fãrã adãpost, flãmânzi si goi. Toate suferintele pe pãmânt vin pentru cã cei ce conduc popoarele trãiesc numai pentru ei, abandonând izvorul binelui ce se cuvine oamenilor. Ceea ce se petrece între oameni si animalele pãmântului sunt atrase prin ratiunea conducãtorului, sufocând libertatea, hrãnindu-se cu pofta sã sugrume si sã stãpâneascã tot ce-i în calea lui. Conducãtorul de popoare care iubeste pacea trãieste multi ani, conducând în liniste si moare iubit de toti. Este o lege pe care voi nu o cunoasteti ce se aplicã de la om pânã la cea mai micã gâzã si se transmite prin radiatii atât cele benefice cât si cele nefavorabile. Cei evoluati simt si le este foarte greu sã locuiascã în preajma fiarelor ce stau pregãtiti sã-si înghitã prada. De aceea au loc dese ciocniri, dupã care urmeazã jaful.

- De ce câteodatã ne copleseste tristetea fãrã motiv, dispretuind totul din jurul nostru? Am dori sã fugim undeva pentru a cunoaste sursa, dar pe cel necunoscut nu-l putem descifra. Cum se face asta?

- Din tot ce se miscã pe pãmânt, omul este compus din douã substante: prima, cea spiritualã, înzestratã cu ratiune si cea de-a doua, cea pãmânteanã.

Cea spiritualã lumineazã ca luceafãrul în ochii tuturor. Tot ce se miscã pe pãmânt, desi unele animale sunt vrãjmase omului, majoritatea îl stimeazã pe stãpân si i se supun. Omul mai este înzestrat cu o întelepciune mai dezvoltatã si pentru cã este desprins din Marele Gânditor al Uiversului, are momente de nostalgie, aducând împãcare prin a cãrei luminã devii fiintã eternã împreunã cu forta dreptãtii, desprinzându-se de tot ce este întristare, iar luminãtorul aratã fiecare cine lucreazã cinstit pentru el si semenii sãi, cine se strãduieste a aduce bucurii în locurile întristate si cine iubeste pe cei ce-l urãsc, ajungând la Cel ce a cunoscut durerea singurãtãtii, umilinta trãdãrii, chiar si suferinta, rãbdând toate si sorbind paharul pânã la fund, Acela care este Iisus Hristos. El a fost hãrãzit prin propria Sa voie sã salveze pe cei care-L loveau si-L biciuiau, iar El privind mereu la acei din jur, îi mângâia cu calda si blânda privire scãldatã în sânge.

Am început sã plâng în hohote si prin sughituri l-am întrebat:

- Înteleptule sfânt, bunul meu frate si prieten, cine esti? Te rog, spune-mi cã vorbele tale sunt dulci ca mierea!

- Sora mea si a noastrã, eu sunt de alt neam si religie si dacã ti-as spune, toti te-ar tãi ar crede cã esti rãtãcitã, când te vei maturiza si vei fi eliberatã de forme... am sã-ti spun, pânã atunci primeste-mã asa cum îmi place mie sã vin si sã-ti încarc fiinta spiritualã cu energii din lumea Marelui Tron de Luminã de unde si eu mã încarc, mã bucur si îmi completez totul.

- Dar dacã nu esti român, de unde stii sã vorbesti româneste?

L-am auzit râzând:

- Da, asa cum ti-am spus cã sunt de alt neam si religie, doar sîntem copii ai Aceluiasi Pãrinte, care nu se uitã decât pe banda vietii tale si-ti dãruieste locul meritat si dreptul de a primi puteri mari, iuti ca ale fulgerului si posibilitatea de a vorbi limba universalã a Creatorului pe care L-ai iubit si slujit.

- Dar pe Mãicuta Domnului Iisus, ai iubit-o?

- Chiar de nu as fi cunoscut-O, ar fi trebuit sã-mi închipui cã existã o mãreatã mamã, care îmblânzeste dreptatea Tatãlui ce trebuie sã-si îndrepte pe copiii Sãi cu ceartã sau bãtaie. Pe Sfânta Fecioarã am cunoscut-O în Egipt, ea fiind foarte tânãrã cu Pruncul iar eu fiind foarte bãtrân, om întelept, religios al timpului aceluia.

Fii binecuvântatã!"

Iatã cã abia în anul 1964 mi-a venit într-o dimineatã dupã ce mi-am terminat rugãciunile mele, sã mã rog fãrã carte, Tronului de Luminã al Prea Sfintei Treimi sã mi se deschidã "drumul de luminã" ce l-am vãzut pe când eram în închisoarea Jilava, la capãtul cãruia am vãzut un Tron de miliarde de fiinte a cãror energie, as putea spune atomicã, pe care sta un nemaipomenit Arhiereu cu podoabe ce nu pot fi descrise, pentru cã pe pãmânt nu am vãzut la nici un arhiereu.

Deschiderea acestui "drum de luminã" ce mi se desfãsoarã în fiecare dimineatã mi-a fost dãruit în al doilea mandat de mila Divinitãtii spre a primi energie pentru ziua ce o încep si câteodatã apare pe acest drum de luminã persoane pe care vointa Creatorului meu o doreste sã-mi comunice mie nevrednica. Asa mi-a apãrut pe "drumul de luminã" bãtrânul si înteleptul egiptean care mi-a fãcut cunoscut cã el este persoana care mi-a dictat conversatia pe care eu am denumit-o "CAMIONUL" în anul 1954.

Când îmi apare îl vãd înalt cam de 1,60 m. Cum se face apropierea mea sau a lui, nu stiu sã descriu, stiu cã ne vedem foarte bine si clar, aud perfect cã-mi vorbeste si înteleg totul în perfectã cunostintã de cauzã pentru cã aud totodatã dacã sunã telefonul sau cineva la usã, în timp ce eu mã simt coplesitã de o înaltã bucurie si orice zgomot nu mã poate deranja sau sã mã întrerupã de la mãreata conversatie.

Când trimisul si-a terminat misiunea, mã binecuvinteazã în numele Marelui Guvernator al Universului pe care noi Il numim Pãrinte si Dumnezeu întreit.

A început sã-mi vorbeascã:

- Stii cã ti-am spus cã în viata pãmânteanã am fãcut parte din cercul bãtrânilor întelepti egipteni pe tãrâm religiossi pe când îmi fãceam rugãciunile individual, îmi apãru o persoanã luminoasã. Odatã mi-a spus cã printr-o fecioarã purã, care-i bunãtatea si mila întruchipatã, va veni pe pãmânt o mare fortã a Treimii ca sã împace neamurile si sã zdrobeascã ura.

Eu mã numesc Calemnis - si atunci tot asa mã numeam. Am rugat persoana luminoasã sã nu mor pînã nu va veni Acel mare Trimis pe pãmânt de care mereu întrebam dacã e sosit între noi pe pãmânt.

A sosit si fericita zi când m-a anuntat sã-L pot vedea, numai cã se ascundea în voalul Sfintei Fecioare Maria, în bratele cãreia S-a fãcut încãput.

Regret foarte mult cã nu am mãrturisit în cercul meu de bãtrâni si întelepti egipteni ce stiam de la persoana luminatã despre Iisus si mama ce-L purta pe bratele ei.

De aceea, acum cer Stãpânului ce se odihneste pe Tronul de Heruvimi si Serafimi, Tronul de Puteri, Stãpînii si Domnii, care nu se deplaseazã spre muritorii de pe pãmânt, sã aducã bunele vestiri ca Arhanghelii si Ingerii.

Sunt tare fericit când privirea Divinului se îndreaptã spre mine, prin care înteleg unde trebuie sã merg si ce sã fac.

Am sã mai cobor spre tine, cã mã simt bine vãzându-ti setea de a cunoaste încã mult. Mai am sã-ti spun din viata mea, dar altãdatã. Sã ai lângã tine un caiet si sã-ti notezi cele auzite de la mine. Acum trebuie sã merg la un tânãr din California.

Eu l-am întrebat:

- Bunul meu pãrinte si întelept, cât timp îti trebuie sã ajungi acolo?

A zîmbit si mi-a rãspuns:

- Cei cu misiuni, Cel pe care-L servim, Creatorul Atoate ne încarcã cu energii mult mai mari decât ale fulgerului, cel pe care îl vedeti voi când plouã; asa cã, într-o clipã sunt în California unde vorbesc cu Robert, care are o foarte mare misiune de dus pe pãmânt.

- Robert e crestin, bunul meu prieten?

- Robert e o slugã mare pe pãmânt, fiind si bãrbat înzestrat cu mari posibilitãti, face tot ce-i transmit de la Stãpânul Luminilor.

- El stie cine esti si cum te cheamã?

- Niciodatã n-a fost curios sã stie ca tine, dar a ascultat cele transmise, le-a luat ca primite din gura Creatorului si le duce la bun sfârsit.

Fii binecuvântatã de Cel pe care-L servesc!

- Te-ai supãrat pe mine? Asa sunt eu curioasã, dar sã te stii cã te iubesc. Am sã te ascult în tãcere, numai cã eu nu sunt bogatã ca sã-L bucur pe Stãpânul meu Iisus.

- Bogãtia ta este sã strecori în fiecare fiintã raze de luminã, bucurii de nespus si nãdejde în vesnicie? Prin aceasta ai împlinit voia Stãpânului pe care-L prezentãm si-I aducem mesajul fiecare în felul lui.

Mentineti la orice vârstã credinta si curiozitatea copilãreascã, pentru cã în acest fel îti va pune în miscare lucrarea faptelor bune fatã de cei ce te înconjoarã. Prin aceasta vei împlini legea Marelui Guvernator al Universului."

Am rãmas cu privirea dusã spre un orizont nesfârsit, dar cu o pace provenitã dintr-o altã lume, ce nu mi-o pot explica.

MINUNATA GAZDÃ DIN APARTAMENTUL MEU

26 DECEMBRIE 1980

În anul 1980 rãmãsesem singurã în apartamentul meu; în ziua de 27 decembrie au sunat la usã doi bãrbati tineri care mi-au arãtat legitimatia. Erau de la militia economicã. I-am invitat în casã si i-am întrebat care-i motivul deplasãrii lor. Mi-au spus cã au aflat cã am rãmas singurã si sã am grijã a nu deschide usa persoanelor necunoscute cã misunã foarte multi hoti si întrucât am o colectie de icoane vechi, as putea fi în atentia lor.

Eu ca sã îmi fac curaj, le-am rãspuns cã hotii umblã dupã bani si bijuterii. Dacã i-au zece icoane se face un balot mare si pot fi usor descoperiti.

Cei doi tineri, ca oameni cu experientã, ce vãzuserã multe din activitatea lor, îmi spuseserã:

- Noi ne-am fãcut datoria. Dumneavoastrã luati singurã mãsuri.

Am intrat putin în grijã si mi-am zis cã nu trebuie sã fiu nepãsãtoare. Dar dacã cineva din altã lume, care priveste viitorul i-a trimis, gândindu-mã si cugetând în sinea mea, în interiorul secret în care se aflã Scânteia Creatorului ce ne dirijeazã si conduce totul. Am început sã-mi îndrept privirea spre fiecare icoanã din cele 185 si sã le vorbesc:

- Nu mã adresez lemnului vechi, ci vouã ce reprezentati pe cei dragi, cîte ati auzit de la cei care în decursul secolelor si-au plecat genunchii, si-au îndreptat privirile spre voi, depãnând prin cuvinte cereri, multumiri si laudã. Oare pe mine nu o sã mã auziti dacã vã rog sã-mi pãziti camera mea, voi cei care m-ati pãzit încî de la vârsta de 9 ani. Nu vã implor, ci vã poruncesc la unul din voi care ati purtat trup ca si mine, numai cã prin jertfã si înflãcãratã dragoste oferitã lui Iisus ati cãpãtat energii si misiuni deosebite. Asa cã, trebuie sã ajuti pe cei rãmasi în aceastã lume pestritã de unde ai zburat, luându-mã în sfânta ta pazã!

Din clipa când am fost cam îndrãzneatã, dar stiu cã trebuie sã te ridici cu cerere la nivelul disperãrii si sã bati la usa iubirii celui solicitat, cu îndrãznealã, sã-l obligi, fapt de care multi se bucurã, din câte stiu.

Câte zile au trecut dupã cele arãtate mai sus nu mai stiu, dar într-o searã pe la orele 21, stând în sufragerie pe recamier, cu o cãtelusã de rasã pichinezã ce dormea lângã mine, în timp ce priveam la televizor, eram cam pe la jumãtatea filmului, candela ardea parcã mai frumos ca niciodatã iar parfumul de smirnã ce-l plimbasem prin tot apartamentul încã mai persista, aud cum dinspre dormitor vine cineva. Dupã cãldura ce o emana, pãrea cã e un bãrbat foarte voinic; când fãcea pasi scârtia parchetul. De la dormitor a pornit, a trecut prin fata camerei mele de lucru si s-a apropiat de sufragerie, s-a oprit în holul din fata sufrageriei.

Nu mi-a fost fricã deloc.

Intr-o perfectã pace, fãrã sã mã misc din locul unde mã gãseam, dupã ce m-am închinat, cãtelusa Richeta care pânã în acel moment dormise, s-a trezit, s-a uitat spre hol, apoi spre mine. A repetat de trei ori aceastã miscare, apoi s-a culcat, dormind mai departe.

Apoi am zis cu glas tare:

- Văd că-mi dai liniste si sigurantă, buna mea pază! Iti multumesc tie si Celui ce te-a trimis, făcând să simtă si micuta fiintă ce face parte din lumea animalelor. Mă închin Celui ce te-a trimis si tie care ai acceptat să răspunzi, că v-am trezit prin marea mea îndrâzneală "iubirea voastră"! Cum să vă multumesc, în ce chip să vă laud nu mă pricep?! Slugă mică si nevrednică, mă las în grija voastră, luminati-mi mintea si dati-mi un strop din bunătatea si energia voastră. Nu vreau să te văd, că nu merit! Mi-e destul că ti-am auzit mersul de om viteaz! Sub picioarele tale parchetul s-a simtit fericit, dându-ti glas de laudă.

Doamne, câtă putere ai să dai simtire lucrurilor si animalelor!

Dă-mi si mie te rog credinta copilărească vie si pune-mă în miscare cât voi trăi pe această pânză, în lucrarea faptelor bune!

Oh, Măicută a Mîntuitorului meu, chipul Tău de pe sfânta icoană si pomenirea Ta îmi este bucuria tuturor lucrurilor mele! Arde cu iubirea Ta tot ce-i în mine rău si care te-a întristat! Impărăteasa mea cea bună si Doamnă, tot ce am Tie îti ofer!

BICIUIRI NEVĂZUTE

Din această zi până în ziua de vineri 20 noiembrie 1982 m-am simtit ca biciuită de cineva. Nu vedeam nimic, dar niste umbre din spate mă loveau urât, lovituri pe care nu le pot explica.

Retrăgându-mă în dormitorul meu, m-am concentrat ca să mă pot ruga.

Îngenunchiată în fata sfintelor icoane, mi s-a deschis "drumul de lumină", dispărând peretele din fată si pe acest drum luminos, mai strălucitor decât soarele nostru, a apărut un print luminos si un urias ciudat.

După obisnuita binecuvântare, printul luminos îmi spuse:

- Îl vezi? Cu acesta te vei lupta o vreme? Fă-ti curaj si intră în luptă cu încredere că eu te voi ajuta si nu voi permite să te doboare!

Luminatul print a scos de sub haină o coronită pe care am avut impresia că ar fi dorit să o aseze pe capul meu, dar repede a băgat-o sub haina de unde o scosese, precizând:

- O alta mai frumoasă te asteaptă, dacă ar fi să te lupti cu cel care mereu este în asalt cu tine! Să nu te sperie furia lui! Luptă-te cu vitejie! Să nu te îngrozească înfătisarea lui, căci eu te voi ajuta si-l vei doborî de fiecare dată!

După această convorbire "drumul luminos" a luat sfârsit, iar eu am înteles că viata este o continuă luptă cu cel rău si cu cei care se fac slugile lui.

Anii copilăriei m-au pregătit, dar cu toate acestea mă simt slabă si mereu voi cere ajutor la Maica Milei si la semenii cu duh bun.

În dimineata zilei de 21 noiembrie 1981, simteam pe uriasul asa de aproape, că am dat telefon fratelui meu Văsii George si i-am spus să vină de urgentă la mine. A venit speriat întrebându-mă ce s-a întâmplat. L-am linistit făcându-i o limonadă ca să mă aflu în treabă. Cineva sună la usă. L-am trimis pe el să vadă cine e. Văzându-l că întârzie, am închis ochii si într-o fractură de secundă l-am văzut pe urias, care cu un rânjet hidos îmi anunata începerea luptei.

Ei, si tot prin gând i-am rãspuns cã "luminatul print" este cu mine si am iesit sã vãd de ce întârzie George.

La usã, George citea o hârtie, în timp ce pe dinafarã se aflau doi bãrbati cu serviete în mânã. I-am întrebat cine sunt si ce doresc, la care mi-au rãspuns cã sunt de la Judecãtoria sectorului de unde fac si eu parte si cã trebuie sã îmi inventarieze tot ce am în casã.

I-am poftit în casã si i-am întrebat:

- Existã un decret privitor la asa ceva?

Unul din ei îmi rãspunse:

- Nu, sunteti datã la ilicit!

- Ce-i acela ilicit? am întrebat eu.

- Legea 18! mi-a rãspuns el.

- Dar ce prevede legea 18? l-am întrebat.

Mi-a spus cã la aceastã lege intrã toti acei care detin lucruri sau bunuri furate, adicã nemuncite de el.

Abia acum mi-am dat seama cã prin rânjetul uriasului începe lupta, dar îmi dãdeam curaj, bazîndu-mã pe promisiunea "printului luminos" si la nemaipomenita agerime ce-mi va fi transmisã, ca atunci când voi cãdea, sã-mi dea putere si curaj. Simteam cã nu va fi nevoie sã-l oblig si contam pe promisiunea sa cã mã va ajuta.

"În toate Te voi lãuda si preamãri pânã la sfârsitul acestei lupte! Nu se poate ca El sã nu biruiascã!"

Pe câmpul de bãtãlie am cãzut de nenumãrate ori, ce slab e bietul trup când mintea se blocheazã în mijloocul furtunilor provocate de slobodul urias.

Însã razele "divinului soare" au împrãstiat hidosul climat prin propria sa interventie.

O, Doamne! Câteva clipe de durere în luptã ne dau cheia cu care putem pãtrunde în misterul de durere si iubire al Marelui print Iisus Hristos.

A te oferi pe veci Lui si în orisice împrejurare, trebuie sã te mentii puternicei pasiuni a credintei nemuritoare, cerându-i de se poate sã te sanctioneze pe tine în locul altuia, dar sã-ti dea si puteri totdeauna.

În acest mod îti întinzi singur bratele pe propria ta cruce, oferindu-i jertfa ta omeneascã în unire cu a Mântuitorului tãu, sfântã si dumnezeeascã.

De câte ori uriasul si-a arãtat coltii printr-o neasteptatã surprizã, a reusit sã-mi usuce gura, dar razele "Mãretului Print" a îndepãrtat toatã panica din sufletul meu, restabilindu-mi pacea si ordinea.

Pe câmpul de bãtãlie, dacã nu te lupti, nu te numesti viteaz.

Pe drumul trasat de prostãnacul urias, fãrã a mã trufi, pentru cã tot "luminosul Print" l-a condus si numai Lui i se cuvine toatã lauda, am cules si eu buchete de flori chiar dacã au fost stropite cu lacrimi.

Zi de zi am avut lângã mine douã fiinte umane: Gherman Maria si Vãsii George, care mai mult sau mai putin, au bãut din acelasi pahar cu mine, bãuturi, când amare, când mai îndulcite, prin actiunile ce le desãvârsea "Luminatul Print".

Când s-a declarat biruinta pentru cã adevãrul mereu iese deasupra ca si untdelemnul, toti cei care ne-au înconjurat pe lângã cei doi mai sus mentionati, s-au bucurat, iar steagul biruintei l-am asternut la picioarele "Marelui Print".

Gurãu Veronica,

26 ianuarie 1985.